

MY LEWENSVERHAAL

Laat ons net 'n oomblik ons hoofde buig vir gebed.

Ons genadige Hemelse Vader, dit is beslis met voorregte wat ons het om U, ons God en Verlosser, te nader. Om hierdie wonderlike lied te hoor, *Hoe Groot Is U*, verbly dit ons omdat ons weet dat U groot is. En ons bid dat U grootheid opnuut gemanifesteer sal word aan ons, vanmiddag, terwyl ons praat. En dit is my lot, vir die eerste keer in baie jare, om te probeer teruggaan in die lewe se verlede, en ek bid dat U my krag sal gee en—en wat ek nodig het, Here, om in hierdie uur te wees. En mag al my foute in die lewe net trapklippe vir ander wees, wat hulle nader aan U sal bring. Skenk dit, Here. Mag sondaars die voetspore sien op die sand van die tyd, en mag hulle na U gelei word. Hierdie dinge vra ons in die Naam van die Here Jesus. Amen.

Julle kan maar sit.

2 [Broer Glover sê: “Kan jy vir hierdie sakdoeke bid voor jy begin?”—Red.] Ek sal met graagte. [“Daar's *daardie* en *hierdie* om voor te bid.”] Goed, meneer, dankie. En hierdie heilige man, Broer Glover, wat ek nou al vir 'n paar jaar ken, het die voorreg gehad om saam met hom te wees vir 'n tydjie gisteraand. En hy het my vertel van . . . hy was vir 'n tydjie buite aksie, om te rus. En nou, op vyf-en-sewentig jaar oud, keer hy weer terug na die diens van die Here. Ek's nie halfpad so moeg soos ek was voor ek dit gehoor het nie. Ek het gedink ek's moeg, maar ek—ek glo nie ek is nie. Hy het so pas 'n paar sakdoeke hier geplaas vir my, in die—in die vorm van koeverte, ensovoorts, waar hulle binne-in, en alreeds geadresseer is.

3 Nou, enige van julle in radioland, of hier, wat een van hierdie sakdoeke wil hê, en julle wil . . . Die Angelus Tempel stuur hulle konstant uit, die heelyd. Julle kan net hier na Angelus Tempel toe skryf en hulle sal daarvoor bid, want ek sal julle verseker dat dit die Skrif is. Dis 'n belofte van God.

4 En as dit sou wees dat julle wil hê dat ek oor een vir julle moet bid, wel, ek sal dit met graagte doen. Jy kan net vir my skryf by posbus 3-2-5, 325, Jeffersonville, gespel J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i, dubbel l, e. Jeffersonville, Indiana. Of as julle nie aan die posbus kan dink nie, skryf net “Jeffersonville.” Dis 'n klein stadjie, bevolking omtrent vyf-en-dertigduisend. Alma ken my daar. En so ons sal met graagte bid oor 'n sakdoek en vir julle stuur.

5 En, nou het ons groot sukses gehad deur dit te doen, want . . . Julle sal 'n vormbriefie saam met dit kry, dat mense om die wêreld elke oggend om nege-uur sal bid, en om twaalfuur en om drie-uur. En julle kan julle voorstel, agter om die wêreld, watter

tyd van die nag hulle sal moet opstaan om hierdie gebed te bid. So as al hierdie tiene van duisende, en maal duisende, gebede na God toe stuur op daardie presiese tyd vir hierdie bediening, julle siekte, kan God dit net nie wegwys nie. En so nou ons, soos ek sê, ons het nie enige programme nie, ons wil nie een pennie geld hê nie. Ons is net. . . As ons jou kan help, dis waarvoor ons hier is. En laat ons. . .

Iemand bring nog 'n klomp sakdoeke.

⁶ Nou, as jy nie 'n sakdoek het nie wat jy wou stuur nie, wel, dan skryf jy net, in elk geval. As jy dit nie net nou nodig het nie, hou dit in die Boek van Handelinge, in die Bybel, die 19de hoofstuk. En dit sal in die vorm van 'n wit lintjie wees wat vir julle gestuur sal word, en die instruksies hoe om eers julle sonde te bely. En (dankie) hoe om jou sonde te bely. Jy moet nooit enigiets van God probeer kry sonder om eers reg te wees met God nie. Sien? En dan word jy hierin instruksies gegee om jou bure in te roep, en jou pastoor. As jy enigiets in jou hart het teen enigiemand, gaan maak dit eers reg, en kom terug. En bid dan, hou 'n biduur in jou huis, en steek hierdie sakdoek vas aan jou onderklere, en glo dan vir God. En op die einste drie ure, elke dag, sal daar mense om die wêreld wees wat bid, 'n ketting om die wêreld.

⁷ En dis nou joune, absoluut gratis, stuur net. En—en, nou, ons sal nie terugskryf vir julle om by julle te bedel of om vir julle van een of ander program te vertel wat ons het nie. Ons wil hê julle moet 'n program ondersteun, maar ons het nie—ons het nie enige wat julle kan ondersteun nie. Sien? So julle. . . Dis nie om julle adres te kry nie, dis net eenvoudig akkommodasie en 'n bediening van die Here, wat ons probeer voortsit.

⁸ Nou laat ons ons hoofde buig. En as jy in radioland is, laat jou sakdoek daar lê, lê net jou eie hand daarop terwyl ons bid.

⁹ Genadige Here, ons bring hierdie pakkies na U toe, party van hulle lyk na miskien na hempies vir 'n babatjie, of—of een of ander onderhempie, of miskien 'n paar skoentjies, of—of iets, 'n sakdoek, wat gaan na die siekes en die beproefdes. Here, dis volgens U Woord wat ons hierdie doen. Want ons lees, in die Boek van Handelinge, dat hulle van die liggaam van U dienskneg, Paulus, afgehaal het, sakdoeke en voorskote, omdat hulle geglo het dat U Gees op die man was. En onrein geeste het uit die mense uitgegaan, en beproewings en siektes het hulle verlaat, omdat hulle geglo het. En nou besef ons, Here, dat ons nie Paulus is nie, maar ons weet dat U steeds Jesus bly. En ons bid dat U die geloof van hierdie mense sal eer.

¹⁰ En daar is eenmaal gesê dat toe Israel, wat God probeer gehoorsaam het, in 'n lokval gevang was, die see voor hulle, die berge aan elke kant, en Farao se leër wat naderkom. En een het gesê, dat “God afgekyk het deur daardie Vuurkolom, met kwaai

oë, en die see bang geword het en homself teruggerol het, en 'n pad gemaak het vir Israel om oor te gaan na die beloofde land."

¹¹ O Here, kyk weer af, wanneer hierdie pakkies op die siek liggame gelê word ter herdenking van U lewende Woord. En mag die siekte bang word, kyk deur die Bloed van U Seun, Jesus, Wat gesterf het vir hierdie versoening. En mag die vyand bang word en wegbeweeg, sodat hierdie mense mag inbeweeg in die belofte, dat "Bo alle dinge," dat dit U begeerte is "dat ons in goeie gesondheid sal wees." Skenk dit, Vader, want ons stuur dit met daardie—met daardie gesindheid in ons hart. En dit is ons doel. Ons stuur dit in Jesus Christus' Naam. Amen.

Dankie, Broer Glover. Dankie, meneer.

¹² Nou, vanaand wat die afsluiting van hierdie deel van die herlewering is, ek weet nie of dit uitgesaai sal word of nie, maar ek wil graag sê (indien nie) aan die radiogehoer, dat hierdie een van die beste byeenkomste was wat ek vir baie, baie jare gehad het. Dit was standvastig, gesond, die liefdevolste, samewerkende byeenkoms waarin ek was vir 'n lang tyd.

¹³ [’n Broer sê: "Ons is op die lug tot kwart oor vier, broer. En hulle luister na jou, regoor suidelike Kalifornië, buite tot in die eilande, en op die skepe. Ons kry boodskappe van hulle af. En so jy het 'n groot gehoor, duisende en tiene van duisende."—Red.] Dankie, meneer. Dis baie goed. Bly om dit te hoor. God seën julle almal.

¹⁴ En ek het beslis nog altyd 'n warm plek gehad in my hart vir die Angelus Tempel, vir sy stand vir die volle Evangelie van Jesus Christus. En, nou, is dit—dit blyk nou nog meer persoonlik vir my. Dit lyk asof, na ek almal ontmoet het en hulle mooi gees gesien het, lyk dit asof ek net nog meer een van julle is as wat ek altyd was. God seën julle, is my gebed. En . . . [Gemeente gee applous—Red.] Baie dankie.

¹⁵ Nou, dit is aangekondig dat ek vandag soort van 'n rukkies met julle sou praat oor: *My Lewensverhaal*. Dis 'n—'n moeilike ding vir my. Hierdie sal die eerste keer wees wat ek dit probeer benader het vir baie jare. En ek sal nie tyd hê om in besonderhede daarop in te gaan nie, maar net deel daarvan. En, hierin, het ek baie foute gemaak, baie dinge gedoen wat verkeerd was. En ek sal wil hê, dat julle in die radioland en julle wat teenwoordig is, dat julle nie my foute sal neem as struikelblokke nie, maar as trapklippe om julle nader aan die Here Jesus te bring.

¹⁶ Dan, vanaand, moet die gebedskaartjies uitgegee word vir die genesingsdiens vanaand. Nou, wanneer ons van *genesingsdiens* praat, beteken dit nie dat ons iemand gaan genees nie, ons gaan "bid vir iemand." God doen die genesing. Hy was net baie genadig vir my, om gebed te beantwoord.

17 En ek het gepraat met die bestuurder van 'n beroemde evangelis, hier 'n tyd gelede, en—en daar is gevra waarom hierdie evangelis nie bid vir die siekes nie. En die evangelis het die—die bestuurder van die dienste geantwoord, gesê: “As...” Hierdie evangelis glo in Goddelike genesing. Maar as hy sou begin bid vir die siekes, sou dit sy diens onderbreek, want hy word deur die kerke geborg. Baie kerke, en baie van hulle, glo nie in Goddelike genesing nie.

18 So ek het eer en respek vir die evangelis omdat hy in sy plek bly, op sy pos. Hy kan miskien... Ek kon nooit sy plek inneem nie, en ek twyfel of hy my plek kan inneem. Ons het almal 'n plek in die Koninkryk van God. Ons is almal aan mekaar verbind. Verskillende gawes, maar dieselfde Gees. Verskillende manifestasies, het ek bedoel om te sê, maar dieselfde Gees.

19 En, nou, vanaand sal die dienste begin... Ek dink hulle het gesê die konsert begin om ses-dertig. En, nou, as julle buite in radioland is, kom in en luister hierna. Dis... Dit sal pragtig wees, dit is altyd.

20 En dan wil ek graag sê dat die gebedskaartjies uitgegee sal word onmiddellik na afloop van hierdie diens, net sodra hierdie diens verdaag is, as julle hier is en 'n gebedskaartjie wil hê. Daar is vir my hierbinne gesê net 'n paar oomblikke gelede, dat my seun of Mnr. Mercier of Mnr. Goad, dat hulle gebedskaartjies gaan uitgee. Bly net in jou sitplek. Sodra die diens verdaag is, bly net in jou sitplek sodat die kêrels kan afgaan deur die ry en die gebedskaartjies net so vinnig as moontlik kan uitgee. Dit sal in die balkonne of op die vloer wees, waar ook al, die onderste vloere of waar jy ook al is, bly net in jou sitplek en die kêrels sal weet dat jy hier is vir 'n gebedskaartjie. En dan sal ons vanaand bid vir die siekes. En as die Here nie my gedagtes verander nie, wil ek vanaand preek oor die onderwerp, *As U Vir Ons Die Vader Sal Toon, Sal Dit Genoeg Wees Vir Ons*.

21 Nou wil ek graag lees vir 'n teks vanmiddag, net om die *Lewensverhaal* te begin, gevind oorkant in die Boek van Hebreërs, die 13de hoofstuk, en laat ons hier begin by omtrent... ek sou sê omtrent die 12de vers.

Daarom het Jesus ook, om die volk deur sy eie bloed te heilig, buitekant die poort gely.

Laat ons... uitgaan na hom toe buitekant die laer, en sy smaad dra.

Want ons het hier geen blywende stad nie, maar ons soek die toekomstige.

22 Nou dit is soort van 'n teks. Want, julle sien, as dit 'n lewensverhaal is, of enigiets wat betrekking het op 'n mens, verheerlik ons dit nie, en veral nie 'n—'n man se verlede, as dit so

donker was soos myne nie. Maar ek het gedink, as ons die Skrif gelees het, sou God die Skrif seën. En my gedagte is:

Dat ons hier geen blywende stad het nie, maar ons soek die toekomstige.

²³ Nou, ek weet julle is baie lief vir Los Angeles. Julle het 'n reg om te wees. Dis 'n groot, pragtige stad. Met sy rookmis en wat-nog, tog is dit 'n pragtige stad, goeie klimaat. Maar hierdie stad kan nie blywend wees nie, dit moet eindig.

²⁴ Ek het in Rome gestaan (waar die groot keisers) en die stede wat hulle gedink het hulle onsterflik sou bou, en twintig voet moet ondertoe grawe om selfs die ruïnes daarvan te vind.

²⁵ Ek het gestaan waar die Faraos hulle groot koninkryke gehad het, en jy sou onder in die grond moes ingrawe om te vind waar die groot Faraos regeer het.

²⁶ Almal van ons dink graag aan ons stad en ons plek. Maar, onthou, dit kan nie staan nie.

²⁷ Toe ek 'n seuntjie was, het ek altyd na so 'n groot ou esdoringboom toe gegaan. In my streek het ons baie hardehout. En dan het ons hierdie esdoringbome gehad, die suiker-esdoring, en wat ons die "harde esdoring" en "sagte esdoring," noem. Hierdie groot reusagtige boom, dit was die pragtigste boom. En wanneer ek sou inkom uit die velde, na ek gewerk het in die hooi en—en die oeste, het ek daarvan gehou om na hierdie groot boom toe te gaan en—en daaronder te gaan sit en—en op te kyk. En ek kon sy groot, magtige takke sien swaai in die wind, yslike groot stam. En ek het gesê: "Jy weet, ek dink hierdie boom gaan hier wees vir honderde en honderde jare." Nie lank gelede nie het ek na die ou boom gekyk, dis net 'n takkie.

²⁸ "Want hier het ons geen blywende stad nie." Nee, niks hier op aarde waarna jy kan kyk, is blywend nie. Dit moet 'n einde hê. Alles wat sterflik is, moet plek maak vir onsterflikheid. So maak nie saak hoe goed ons ons hoofweë bou, hoe goed ons ons strukture maak nie, dit moes alles gaan, want hier is daar niks wat blywend is nie. Net die Onsigbare is wat blywend is.

²⁹ Ek onthou die huis waarin ons gewoon het, dit was 'n ou houtpaalhuis gesmeer met modder. Ek. . . Miskien het baie dalk nog nooit 'n huis gesien wat met modder gesmeer was nie. Maar dit was toegesmeer met modder, en die yslike groot houtpale wat in die ou huis was, ek het gedink daardie huis sou staan vir honderde jare. Maar, julle weet, vandag is daar 'n behuisingsprojek waar daardie huis gestaan het. Dis so anders. Alles is besig om te verander. Maar. . .

³⁰ En ek het altyd my vader gesien, hy was nogal 'n kort, bonkige man, baie sterk, en hy was een van die sterkste klein mannetjies waarvan ek geweet het. Ek het vir Mnr. Coots gekry, 'n kêrel saam met wie hy gewerk het in die houtpale, hy was 'n

boswerker, en omtrent 'n jaar gelede, en Mnr. Coots is 'n baie goeie vriend van my, en 'n diaken in die Eerste Baptiste kerk, en hy het gesê: “Billy, jy moet 'n baie sterk man wees.”

En ek het gesê: “Nee, ek is nie, Mnr. Coots.”

³¹ Hy het gesê: “As jy na jou pappa geaard het, sou jy wees.” Gesê: “Ek het daardie man, wat 'n honderd-en-veertig pond weeg, 'n houtpaal alleen op die wa sien laai, wat negehonderd pond geweeg het.” Hy het net geweet hoe om dit te doen. Hy was sterk. Ek het hom in 'n plek sien inkom om te was en gereed te maak vir middagete, wanneer Moeder hom sou roep.

³² En ons het 'n ou appelboom buite voor op die erf gehad, en dan was daar drie of vier kleintjies aan die agterkant. En reg in die middelste boom was daar 'n ou spieël, wat gebreek was, spieël, grote. En is vasgespyker aan die kant van die boom met 'n paar spykers wat ingebuig was. Soort van wat party van julle skrynwerkers wat inluister “hangers” sou noem. Dit was binnetoe gebuig om die glas op sy plek te hou. En daar was 'n ou blikkam. Hoeveel het al ooit 'n blik...die outydse blikkam gesien? Ek kan dit net sien.

³³ En dan was daar 'n wasbankie, net 'n plankie met 'n skuinspoot daaronder, vasgekap teen die boom. 'n Klein, ou, halfswaelpomp daar waaruit ons die water gepomp het, en ons het by hierdie ou boom gewas. En Mamma het altyd meelsakke gevat en handdoeke gemaak. Enigiemand al ooit 'n meel-sak handdoek gebruik? Wel, ek voel nou beslis tuis. En daardie ou, groot growwe handdoeke! En wanneer sy ons kindertjies gebad het, sou sy...gevoel asof sy die vel afgevryf het elke keer wat sy gevryf het. En ek onthou daardie ou meelsak. En sy sou sommige van die rafels uittrek, tosseltjies maak, om dit soort van te verfraai.

³⁴ Hoeveel het al ooit op 'n strooimatrass geslaap? Wel, so—sowaar! Hoeveel weet ooit wat 'n mielie-blaar kussing is? Wel, Broer Glover, ek's nou tuis, dis vir seker! Strooimatrass, wel, dit was nie te lank vandat ek net van een afgekom het nie, en dit was...O, dit—dit slaap goed, koel. Dan in die wintertyd, vat hulle die ou verebed, en lê daarop, julle weet, en moes dan 'n stuk seil bo-oor ons sit, want die sneeu het in die—die—die krake in die huis ingewaai, julle weet, waar die ou waterslagplank dakplanke sou opbuig, julle weet, en die sneeu daardeur sou waai. En, o, ek kan dit baie goed onthou.

³⁵ En dan het pa altyd 'n skeerkwas gehad. Ek...Nou hierdie gaan julle kry. Dit was van mielieblare gemaak, 'n skeerkwas met mielieblare. Hy sou moeder se ou loogseep vat wat sy gemaak het, dit laat skuim en dit op sy gesig gesit met hierdie mielie-blaar kwas, en dit skeer met 'n groot, ou reguit-lem skeermes. En op Sondag, sou hy die—die stukkies papier vat, om sy kraag sit, hulle het selluloïed-krae gedra en dit om die kraag gesit soos dit, om

te keer dat die—die—die skuim op sy hems kraag kom. Het julle dit ooit gedoen sien word? Wel, my, goeiste!

³⁶ Ek onthou 'n ou fonteintjie daaronder, waar ons altyd water gaan haal het om te drink, en ons water uit 'n ou kalbasskepper gekry het. Hoeveel het al ooit 'n kalbasskepper gesien? Wel, hoeveel van julle is van Kentucky, in elk geval? Ja, wel, kyk net hier na die Kentuckiërs. Wel, goeiste, ek's—ek's reg by . . . Ek het gedink dis almal Okies en Arkies hierbuite, maar lyk of Kentucky begin inbeweeg. Wel, hulle het olie in Kentucky gekry 'n paar maande gelede, julle weet, so miskien kom party van hulle hiernatoe.

³⁷ En dan onthou ek hoe Pa altyd ingekom het en hom gewas het vir middagete, hy sou sy moue oprol, en daardie kort dik armpies. En wanneer hy sy arms opgetel het om te was, die water opgegooi het teen sy gesig, het daardie spiere net gebult in sy armpies. En ek het gesê: “Jy weet, my pappa sal lewe om 'n honderd-en-vyftig jaar oud te word.” Hy was so sterk! Hy het gesterf op twee-en-vyftig. Sien? “Hier het ons geen blywende stad nie.” Dis reg. Ons kan nie bly nie.

³⁸ Laat ons nou 'n reisie onderneem, almal van ons. Daar's elkeen van julle hier wat 'n lewensverhaal het, net soos wat ek het, en dis goed om bietjie terug te stap in die verlede, so nou en dan. Dink julle nie so nie? Net terug te gaan, en laat ons almal teruggaan vir 'n rukkie, terug na soortgelyke ondervindings as klein kindertjies.

³⁹ En nou die eerste deel van die lewensverhaal. Ek sal net 'n bietjie daarna verwys, want dis in die boek en baie van julle het die boek.

⁴⁰ Ek is gebore in 'n klein berghutjie, ver bo in die berge van Kentucky. Hulle het een kamer gehad waarin ons gewoon het, geen mat op die vloer nie, nie eers hout op die vloer nie, dit was net eenvoudig 'n kaal vloer. En 'n stomp, bokant van 'n stomp afgesaag met drie pote daaraan, dit was ons tafel. En al daardie klein Branhampies sou daar rondom saamdrom, en buite aan die voorkant van die ou hutjie, en daar rondrol, gelyk soos waar 'n klomp buidelrotte daarbuite in die stof gerol het, julle weet, al die broertjies. Daar was nege van ons, en een dogtertjie, en sy het regtig 'n swaar tyd gehad onder al daardie seuns. Ons moet haar vandag nog respekteer na al die dinge wat ons in daardie dae gedoen het. Sy kon nêrens saam met ons gaan nie, ons sou haar terugjaag, sy was 'n meisie. So sy kon dit nie uithou nie, julle weet. So ons het gehad . . . En almal . . .

⁴¹ Onthou, agter die tafel het ons net twee stoele gehad, en hulle was gemaak van takbas. Net ou okkerneutboomlote wat vasmagemaak was, en hulle onderkant vasmagemaak met okkerneutboombas. Het enigiemand al ooit 'n okkerneut-bas stoel gesien? Ja. Ek kan nog vir Mamma hoor. O, later van tyd, toe

ons in 'n plek gekom het waar sy 'n houtvloer kon hê, met daardie babatjies op haar skoot soos *hierdie*, en daardie ou stoel gery het net klop, klop, klop op die vloer. En ek onthou die kleintjies moes gekeer word om by die deur uit te gaan, wanneer sy moes was of iets, sou sy 'n stoel neersit en dit soort van skuins voor die deur draai, om te keer dat die kleintjies uitkom wanneer sy na die fontein toe moes gaan om water te gaan haal, ensovoorts.

⁴² En Moeder was vyftien jaar oud toe ek gebore is, Pa was agttien. En ek was die eerste van die nege kinders. En hulle het vir my vertel dat die oggend toe ek gebore is. . .

⁴³ Nou, ons was baie arm, net die armste van armes. En ons het nie eers 'n venster in hierdie hutjie gehad nie. Dit het soos 'n houtdeurtjie gehad wat jy kon oopmaak. Ek twyfel of julle al ooit enigiets soos dit gesien het. 'n Houtdeurtjie wat oopgemaak het in plaas van 'n venster, jy hou dit oop in die dag en jy het dit toegemaak in die nag. Ons kon nie die elketriese ligte aanskakel of selfs kerosen brand in daardie dae nie, ons het gehad wat jy noem "'n vetlamp." Nou, ek weet nie of julle ooit geweet het wat 'n vetlamp was nie. Wel, wat sal jy. . . En het julle ooit gekoop. . . 'n dennebol gebrand? Want vat nou net 'n dennebol en steek dit aan die brand en sit dit op 'n deksel, dit sal brand. En dis. . . bietjie gerook, maar hulle het in elk geval nie meubels gehad, wat na rook sou ruik nie. So dit net. . . die hutjie het die rook gekry. Dit het goed getrek, want daar was 'n groot dak daarbo om deur te trek. So dit. . .

⁴⁴ En ek is gebore op die—die 6de April 1909. Natuurlik, soos julle weet, maak dit my nou net 'n bietjie oor vyf-en-twintig. En so, die oggend wat ek gebore is, het Moeder gesê dat hulle die venster oopgemaak het. Nou, ons het geen dokters gehad nie, daar was 'n vroedvrou. Net. . . En daardie vroedvrou was my oma. En so toe ek gebore is en ek die eerste keer begin huil het, en—en Moeder wou haar kind sien. En—en sy was self niks meer as 'n kind nie. En toe hulle die venstertjie oopgemaak het, net so teen dagbreek, omtrent vyfuur. En die. . . Daar het 'n ou rooiborsie langs 'n bossie daar gesit. Soos julle almal die foto daarvan gesien het in—in my boek van my lewensverhaal. 'n Ou rooiborsie het daar gesit en sing met alles wat in hom was.

⁴⁵ Ek het nog altyd van rooiborsies gehou. Nou, julle seuns buite in radioland, moenie my voëls skiet nie. Julle sien, hulle is—hulle is—hulle is. . . Daardie is my voëls. Het julle al ooit die legende van die rooiborsie gehoor, hoe hy sy rooi bors gekry het? Ek sal 'n oomblik hier stop. Hoe hy sy rooi bors gekry het. . . Daar was die Koning van konings wat eendag gesterf het aan die Kruis, en Hy het gely en niemand wou na Hom toe kom nie. Hy het niemand gehad om Hom te help nie. En daar was 'n ou klein bruin voëltjie wat die spykers uit die Kruis wou uittrek, en hy het aanhoudend in die Kruis vasgevlieg en aan daardie spykers getrek. Hy was te klein om hulle uit te trek, en hy het sy borsie heeltemal besmeer

met bloed. En van toe af was sy bors rooi. Moet hom nie skiet nie, seuns. Los hom uit.

⁴⁶ Hy het langs die venster gesit, besig om te tjirp soos die rooiborsies sing. En—en Pa het die venster oopgestoot. En toe hulle die vensterdeurtjie oopgestoot het, het daardie Lig wat julle in die foto sien, ingewarrel gekom by die venster, sê my moeder, en oor die bed gehang. Ouma het nie geweet wat om te sê nie.

⁴⁷ Nou, ons is . . . was nie 'n godsdienstige familie nie. My mense is Katoliek. Ek's Iers aan albei kante. My vader is streng Iers, Branham. My moeder is Harvey; behalwe, haar pa het getrou met 'n Cherokee Indiaan, so dit het die lyntjie gebreek van die bloed van die Iere. En Vader en Moeder het nie kerk toe gegaan nie, en hulle het buite die kerk getrou en hulle het glad nie enige godsdien gehad nie. En daaragter in die berge was daar nie eers 'n Katolieke kerk nie. So hulle het oorgekom in die vroeë setlaars, twee Branhams het oorgekom, en van daar af het die hele geslag Branhams voortgekom; is die stamboom van die familie.

⁴⁸ En toe het sy oopgemaak . . . Toe hulle hierdie venster oopgemaak het en hierdie Lig daarbinne kom staan het, het hulle nie geweet wat om te doen nie. Pa het vir hom (het Mamma gesê) 'n nuwe oorpak gekoop vir hierdie geleentheid. Hy het gestaan met die . . . sy arms in die voorkant van die ou oorpak, soos die woudmanne en boswerkers gebruik het in daardie dae. En dit het hulle bang gemaak.

⁴⁹ Wel, nadat ek omtrent tien dae oud was, of iets, het hulle my opgeneem na 'n Baptiste kerkie genaamd "Opossum Kingdom," Opossum Kingdom Baptiste kerk. Dis nogal 'n naam. Daar was 'n ou rondgaande prediker, die outydse Baptiste prediker het omtrent een maal elke twee maande daar deurgekom. Op . . . Die mense sou 'n diensie saam hê, hulle sou 'n paar liedere sing, maar hulle het elke nou en dan prediking gehad deur die rondgaande. Hulle het hom elke jaar betaal met 'n sak pampoene en 'n paar goed soos daardie, julle weet, wat die mense sou kweek om dit te gee. En die ou prediker het verbygekom, en daar het hy vir my gebid as 'n klein seuntjie. Dit was my eerste reis kerk toe.

⁵⁰ Op die jaar van omtrent . . . iets oor die twee jaar oud, het die eerste visioen plaasgevind.

⁵¹ Wel, hulle het daar in die berge rond vertel dat hierdie Lig ingekom het. So hulle het dit probeer verduidelik. Party van hulle het gesê dit moes die sonlig gewees het wat op 'n spieël weerkaats het binne-in die huis. Maar daar was geen spieël daarbinne nie. En die son was nog nie op nie, so dit was te vroeg, om vyfuur. En dan, o, hulle het Dit net laat gaan. En toe ek was omtrent . . . veronderstel omtrent drie jaar oud was . . .

⁵² Nou, ek moet eerlik wees. Daar's goed hier wat ek nie graag wil sê nie, en ek wens ek kon dit uitlaat en dit nie hoef te sê nie. Maar tog, om die waarheid te vertel, moet jy die waarheid vertel

as dit oor jouself of jou mense is. Wees eerlik daaroor, en dan is dit altyd dieselfde.

⁵³ My vader was glad nie 'n godsdienstige persoon nie. Hy was 'n tipiese seun van die berge wat die aanmekaar gedrink het, die heeltyd. En hy het in die moeilikheid beland in 'n geveg, en daar was twee of drie mans wat amper dood is terwyl hulle geveg het, geskiet, en mekaar met messe gesny, by een of ander soort partytjie bo in die berge. En Pa was een van die belhamels van hierdie geveg, want daar was 'n vriend van hom wat seergekry het, en iemand met 'n stoel geslaan het. En het. . . Die man het 'n mes uitgetrek en sou Pa se vriend sny op die vloer met hierdie mes, deur sy hart, en Pa het sy kant gekies. En dit moes regtig 'n verskriklike geveg gewees het, want hulle het, al die pad van Burkesville af, baie myle ver, het hulle 'n polisieman agter Pa aangestuur, te perd.

⁵⁴ So die man het op sterwe gelê. Mag party van sy mense inluister. Ek gaan sy naam noem, Wil Yarbrough was sy naam. Hulle is waarskynlik. . . Ek dink party van hulle is in Kalifornië, van sy seuns. Maar hy was 'n boelie, groot sterk man, het sy eie seun met 'n draadpaal doodgemaak. So hy—hy was 'n baie sterk en bese man. En so was daar 'n groot mesgeveg tussen hom en Pa. En my vader het amper die man doodgemaak, so hy moes vlug en Kentucky verlaat en oor die rivier kom na Indiana.

⁵⁵ En hy het 'n broer gehad wat, op daardie tyd, in Louisville, Kentucky gewoon het, wat die assistent superintendent van die Wood Mosaïek Saagmeule in Kentucky, in Louisville was. En so het pa gekom om sy ouer broer op te soek. Pa was die jongste van die seuns, van sewentien kinders. En so hy het sy ouer broer kom opsoek, en terwyl hy weg was vir amper 'n jaar. Hy kon nie terugkom nie, want die gereg het na hom gesoek. En toe, toe ons per brief van hom gehoor het, onderteken met 'n ander naam, maar dat hy vir Moeder vertel het hoe dit sou wees dat sy van hom sou hoor.

⁵⁶ En ek onthou eendag die fontein (van hierdie hutjie) was reg agter die huis. En—en gedurende daardie tyd na. . . Daar's nege. . . elf maande verskil tussen my en my volgende broer, en hy het nog gekruip. En ek het 'n groot klip in my hand gehad, en ek het hom probeer wys hoe hard ek hierdie klip in die modder kon gooi, waar die fontein uitgeloopt het op die grond en die modderige grond gemaak het. En ek het 'n voël gehoor, en dit het bo in 'n boom gesing. En ek het opgekyk in daardie boom en die voël het weggevlug, en, toe dit het, het 'n Stem met my gepraat.

⁵⁷ Nou, ek weet julle dink ek kan nie dink en dit onthou nie. Maar die Here God Wat Regter is, die aarde en die hemel en alles wat daar is, weet dat ek die waarheid praat.

58 Daardie voël, toe dit weggevlieg het, het 'n Stem gekom van waar die voël in die boom was, soos 'n wind wat in die bos vasgevang was, en Dit het gesê: "Jy sal naby 'n stad woon met die naam van New Albany." En ek het, van die tyd wat ek drie jaar oud was tot nou, binne drie myl van New Albany, Indiana af gewoon.

59 Ek het ingegaan en my moeder daarvan vertel. Wel, sy het gedink ek het net gedroom of iets.

60 Later het ons Indiana toe getrek en Vader het vir 'n man, Mnr. Wathen, 'n ryk man, gaan werk. Hy besit die Wathen Distilleerderye. En hy het groot aandeel besit; hy's 'n multimiljoenêr, en die Louisville Kolonelle, en—en die bofbal, ensovoorts. En toe het ons daar naby gewoon. En Pa wat 'n arm man was, tog kon hy nie sonder sy drinkery klaarkom nie, so hy—hy het begin whisky maak in 'n—in 'n stookketel.

61 En toe het dit las op my geplaas, omdat ek die oudste van die kinders was. Ek moes kom en water na hierdie stookketel toe aandra, om daardie pype koud te hou terwyl hulle whisky gemaak het. Toe het hy dit begin verkoop, en toe het hy twee of drie van daardie stookketels gekry. Nou, dis die deel wat ek nie graag vertel nie, maar dis die waarheid.

62 En ek onthou dat ek, eendag, uit die skuur uit na die huis toe gekom het, en gehuil het. Want buite aan die agterkant van die plek was daar 'n dam, dit . . . waar hulle altyd ys gesaag het. Baie van julle onthou toe hulle nog ys gesaag het en dit in saagsels gesit het. Wel, dis hoe Mnr. Wathen ys daarbuite in die platteland gehou het. En Vader was 'n—'n chauffeur vir hom, 'n privaat chauffeur. En wanneer die . . . hierdie dam was vol vis en wanneer hulle die ys sou gaan saag en dit inbring en dit in die saagsels sit, dan soos die ys gesmelt het in die somer soos dit gesak het, was dit soort van skoon reken ek, meer soos 'n meer-ys, en kon hulle dit gebruik, nie om te drink nie, maar om water koud te hou, dit om hulle emmers te sit en om hulle melk, ensovoorts.

63 En eendag terwyl ek water gedra het van agter van hierdie pomp af, wat omtrent 'n stadsblok ver was. Ek het gehuil dat wie weet wie my kon hoor, want ek het van die skool af gekom en al die seuns het uitgegaan na die dam toe, om vis te vang. Ek was net lief vir visvang. En so kon hulle almal gaan visvang behalwe ek, en ek moes water aandra vir hierdie stookketel. Natuurlik, goeiste, hulle moes dit stil hou, daar was 'n drankverbod. En ek . . . Dit was so 'n las. En ek onthou dat ek daar geloop het met 'n gestampte toon, en ek het 'n mieliestronk onder my toon vasgemaak om dit uit die stof uit te hou. Het julle dit ooit gedoen? Sit net 'n mieliestronk onder jou toon soos *hierdie* en draai 'n toutjie daarom. Dit hou jou toon regop amper soos 'n skilpadkop, julle weet, wat regop staan. Jy kon my oral volg waar ek gegaan het, met hierdie mieliestronk onder my toon; waar ek

dit neergesit het, julle weet. Ek het nie enige skoene gehad om te dra nie. So ons het nooit skoene gedra, partymaal die helfte van die winter nie. As ons het, het ons . . . was dit net wat ons kon optel, iemand vir ons sou gee. En klere wat iemand, welsyn vir ons gegee het.

⁶⁴ En ek het onder hierdie boom gestop, en ek het net daar gesit en huil (dit was in September), want ek wou gaan visvang, ek moes verskeie baddens water met klein molasse-emmertjies aandra, net omtrent so hoog, halfgelling, want ek was net 'n klein seuntjie van omtrent sewe jaar oud. En ek sou hulle in 'n groot bad gooi en dan teruggaan en nog twee emmers kry en terugkom, dit pomp. Dis die water wat ons gehad het. En hulle sou 'n stooksel van daardie mielie-whisky maak daardie nag, hierdie mans saam met Pappa, bo by die huis.

⁶⁵ En ek het gehuil, en meteens het ek iets 'n geluid hoor maak soos van 'n warrelwind, iets soos hierdie (nou, ek hoop dit is nie te hard nie), wat "Whooooosssh, whoooooosssh" maak, net 'n geluid soos daardie. Wel, dit was baie stil, en ek het rondgekyk. En weet julle wat, 'n klein warrelwindjie, ek dink julle noem hulle klein siklone? In die herfs van die jaar begin hulle waai in die mielieland, julle weet, die blare ensovoorts, in die herfs daar, as die blare net begin verkleur. En ek was onder 'n groot wit populierboom, wat omtrent halfpad tussen die skuur en die—die huis gestaan het. En ek het daardie geluid gehoor. En ek het rondgekyk, dit was net so stil as wat dit in hierdie kamer is. Nie 'n blaas wat iewers gewaai het, of niks nie. En ek het gedink: "Waar kom daardie geluid vandaan?" Wel, ek het gedink: "Moet ver van hier af wees." Net 'n seun. En dit het harder en harder geword.

⁶⁶ Ek het my emmertjies opgetel en nog 'n paar maal gehuil en begin opstap met die pad, ek het gerus. En ek het net 'n paar voet van daar af gekom, van onder die takke van hierdie groot boom uit, en, o, goeiste, dit het 'n warrelgeluid gemaak. En ek het omgedraai om te kyk, en omtrent halfpad in die boom op was daar nog 'n warrelwind, vasgevang in daardie boom wat net om-en-om gaan, daardie blare beweeg. Wel, ek het niks vreemd daarvan gedink nie, want dit was net in daardie tyd van die jaar, en die herfs, wel, daardie warrelwinde kom maar. Klein. . . Ons noem hulle "warrelwinde." En hulle—en hulle tel stof op. Julle het hulle in die woestyn gesien soos daardie. Selfde ding. So ek het gekyk, maar dit het nie weggegaan nie. Gewoonlik is dit net 'n vlaag vir 'n oomblik, dan gaan dit weg, maar dit was toe alreeds vir twee minute of langer daarin gewees.

⁶⁷ Wel, ek het weer in die pad begin opgaan. En ek het omgedraai om weer hierna te kyk. En toe Dit het, het 'n mens se Stem net so duidelik soos wat myne is, gesê: "Jy moet nooit drink, rook, of jou liggaam besoedel op enige manier nie. Daar sal 'n werk wees wat jy moet doen wanneer jy ouer word." Wel,

dit het my doodbang gemaak! Julle kan julle voorstel hoe 'n klein kindjie moes voel. Ek het daardie emmers laat val, en ek het huis toe gegaan so vinnig as wat ek kon, en geskree so hard as wat ek kon.

⁶⁸ En daar was koperkoppe in daardie streek, slange, en hulle is baie giftig. Moeder het gedink, terwyl ek in die tuin langs gekom het, dat ek dalk met my voet op 'n koperkop getrap het, en sy het my tegemoet gehardloop. En ek het opgespring in haar arms, aan die skree, en haar omhels en haar gesoen. En sy het gesê: “Wat makeer, het 'n slang jou gepik?” My oral ondersoek.

Ek het gesê: “Nee, Mamma! Daar's 'n man in daardie boom daaronder.”

⁶⁹ En sy het gesê: “O, Billy, Billy! Komaan?” En sy het gesê: “Het jy gestop en aan die slaap geraak?”

⁷⁰ Ek het gesê: “Nee, mevrou! Daar's 'n man in daardie boom, en Hy het vir my gesê om nie te drink en nie te rook nie.”

⁷¹ “Whiskies en—en goed te drink nie.” En ek het toe juis water na 'n Whiskystookketel toe aangedra. En Hy het gesê: “Jy moet nooit drink of jou liggaam op enige manier besoedel nie.” Dis onsedelik, julle weet, en my kind. . . jong manlikheid met vroue. En na die beste van my, was ek nooit een keer skuldig aan so iets nie. Die Here het my gehelp met daardie dinge, en soos ek aangaan sal julle uitvind. So toe: “Moenie drink of moenie rook, of moenie jou liggaam besoedel nie, want daar sal 'n werk wees wat jy moet doen wanneer jy ouer word.”

⁷² Wel, ek het dit vir Mamma vertel, en—en sy het net vir my gelag. En ek was net histeries. Sy het die dokter gebel, en die dokter het gesê: “Wel, hy's net senuweeagtig, dis al.” So sy het my in die bed gesit. En ek het nog nooit, van daardie dag af tot nou toe, ooit weer verby daardie boom gegaan nie. Ek was bang. Ek sou aan die ander kant van die tuin langs gaan, want ek het gedink daar was 'n man bo in daardie boom en Hy het met my gepraat, groot diep Stem wat gepraat het.

⁷³ En toe seker omtrent 'n maand daarna, was ek besig om albaster te speel saam met my broertjies, buite in die voorplaas. En meteens het daar 'n vreemde gevoel oor my gekom. En ek het gestop en gaan sit langs 'n boom. En ons is reg op die oewer van die Ohiorivier. En ek het afgekyk na Jeffersonville se kant toe, en ek het 'n brug sien opkom en daaroor gaan, die rivier, oor die rivier gaan. En ek het sestien mans gesien (ek het hulle getel) wat daar afgeval het en hulle lewens verloor het op daardie brug. Ek het baie vinnig ingehardloop en my moeder vertel, en sy het gedink ek het aan die slaap geraak. Maar hulle het dit in gedagte gehou, en twee-en-twintig jaar daarna het die Munisipale brug nou, (waaroor baie van julle gegaan het toe julle daar oorgegaan het) die rivier oorspan op dieselfde plek, en het sestien mans hulle lewens verloor om daardie brug oor die rivier te bou.

⁷⁴ Dit het nog nooit gefaal om die volmaakte waarheid te wees nie. Soos julle Dit hier in die ouditorium sien, so was Dit die heelyd gewees.

⁷⁵ Nou, hulle het gedink ek was net senuweeagtig. Wat, ek is 'n senuweeagtige persoon, dis waar. En, as julle ooit oplet, mense wat geneig is—is om geestelik te wees, is senuweeagtig.

⁷⁶ Kyk na digters en profete. En kyk na William Cowper wat daardie beroemde lied geskryf het: “Daar is 'n fontein gevul met Bloed, getrek uit Emmanuel's aar.” Het julle al ooit . . . Julle ken die lied. Ek het langs sy graf gestaan nie lank gelede nie. Broer Julius, dink ek, ek weet nie, nee . . . ja, dis reg, was saam met ons daar oorkant by sy graf. En—en daar, nadat hy daardie lied geskryf het, die inspirasie hom verlaat het, het hy probeer soek na die—die rivier om selfmoord te pleeg. Sien, die Gees het hom verlaat. En mense soos digters en skrywers en . . . of nie . . . ek bedoel profete.

⁷⁷ Kyk na Elía, toe hy op die berg gestaan en vuur uit die hemel geroep het en reën uit die hemel geroep het. Toe, toe die Gees hom verlaat het, het hy gevlug voor die dreigement van 'n vrou. En God het hom veertig dae later gevind, waar hy agter in 'n grot weggekruipt het.

⁷⁸ Kyk na Jona, met genoeg inspirasie toe die Here hom gesalf het om daar in Ninéve te gaan preek, tot 'n—'n stad wat die grootte van St. Louis was, bekeer het in sak. En toe, toe die Gees hom verlaat het, wat het met hom gebeur? Ons vind hom op die berg na die Gees hom verlaat het, wat tot God bid om sy lewe te neem. En, julle sien, dis inspirasie. En wanneer hierdie dinge gebeur, doen dit—dit iets aan jou.

⁷⁹ Dan onthou ek dat ek groot geword het. Ek het 'n jong man geword. (Ek sal opskud om dit binne die volgende rukkies te maak.) Toe ek 'n jong man geword het, het ek idees gekry soos alle jong mans. Ek . . . toe ek skool toe gegaan het, het ek daardie meisietjies gevind. Julle weet, ek was baie skaam, julle weet. En ek—ek het uiteindelik vir my 'n meisietjie gekry. En soos alle seuntjies, omtrent vyftien jaar oud, reken ek. En—en, o, sy was mooi. Goeiste, sy het oë soos 'n duif gehad, en sy het tande soos pêrel gehad, en 'n nek soos 'n swaan, en sy—sy was baie mooi.

⁸⁰ En 'n ander seuntjie, hy . . . ons was maats, so hy het sy pa se ou model-T Ford gekry, en ons het 'n afspraak met ons meisies gekry. En ons sou hulle uitneem, om te gaan ry. Ons het genoeg gekry om twee gelling petrol te kry. Ons moes die agterwiel ophang om dit aan die gang te draai. Ek weet nie of julle dit ooit onthou of nie, julle weet, om dit aan die gang te draai nie. Maar ons—ons het heel goed aangegaan.

⁸¹ En so ek het 'n paar tiensente in my sak gehad, en ons het by 'n plekkie gestop en gekry . . . jy kon 'n hamtoebroodjie kry vir tien sent. En so, o, ek was ryk, ek kon vier van hulle koop! Sien?

En na ons die toebroodjies geëet het en die Coke gedrink het, het ek die bottels begin terugneem. En tot my verbasing, toe ek uitgekom het, (vroue het toe net pas begin om afvallig te raak, of minder vroulik) was my klein duifie besig om 'n sigaret te rook.

⁸² Wel, ek het nog altyd my opinie gehad oor 'n vrou wat 'n sigaret sou rook, en ek het dit nog geensins verander van daardie tyd af nie. Dis reg. Dis die laagste ding wat sy kan doen. En dis presies reg. En ek—ek het gedink ek . . . Nou, die sigaretmaatskappy kan my vervolg hiervoor, maar, ek sê vir julle, dis net 'n toertjie van die duiwel. Dis die grootste moordenaar en sabotasie wat hierdie volk het. Ek sal liever dat my seun 'n dronklap wees as om 'n sigaretroker te wees. Dis die waarheid. Ek sal liever my vrou dronk op die grond sien lê, as om haar met 'n sigaret te sien. Dis hoe . . .

⁸³ Nou, hierdie Gees van God wat met my is, as Dit die Gees van God is (omdat julle mag bevraagteken), julle wat sigarette rook het 'n geringe kans wanneer julle daar kom, want dis net . . . elke keer. Julle let dit op op die platvorm, hoe Hy dit veroordeel. Dis 'n verskriklike ding. Bly weg daarvan af. Dames, as julle skuldig was daaraan, asseblief, in die Naam van Christus, kom weg daarvan! Dit breek jou. Dit sal jou doodmaak. Dis sal . . . Dis 'n—dis 'n kanker by die wavig.

⁸⁴ Die dokters probeer julle waarsku. En dan hoe hulle vir julle daardie goed kan verkoop! As jy afgaan na die apteek en sê: “Koop . . . ek wil vyftig-sent se kanker koop.” Wel, hulle sal hulle kom toesluit. Maar wanneer jy vyftig-sent se sigarette koop, koop jy dieselfde ding. Dokters sê so. O, hierdie geld-mal volk. Dis baie jammer. Dis 'n moordenaar. Dit is bewys.

⁸⁵ Wel, toe ek daardie mooi meisietjie net so vermakerig sien optree het, hierdie sigaret in haar hand, het dit my amper doodgemaak, want ek het regtig gedink ek is lief vir haar. En ek het gedink: “Wel . . .”

⁸⁶ Nou, ek word 'n “vroue-hater” genoem, julle weet dit, want ek is altyd soort van teen vroue, maar nie teen julle Susters nie. Ek's net teen die manier wat moderne vroue optree. Dis reg. Goeie vrou behoort aangemoedig te word.

⁸⁷ Maar ek onthou toe my pa se stookketel nog daarbo gewerk het, moes ek daarbo wees met water en goed, jong dames gesien wat nie ouer as sewentien, agttien jaar oud was nie, daarbo saam met mans van my ouderdom, dronk. En hulle moes hulle nugter maak en vir hulle swart koffie gee, om huis toe te gaan en hulle man se aandete te gaan maak. O, so-iets, het ek gesê: “Ek . . .” Hierdie was toe my opmerking: “Hulle is nie 'n goeie skoon koeël werd om hulle mee dood te maak nie.” Dis reg. En ek het vroue gehaat. Dis reg. En ek moet nou net elke beweging dophou, om nie nogsteeds dieselfde ding te dink nie.

⁸⁸ So, maar nou, 'n goeie vrou is 'n juweel in 'n man se kroon. Sy behoort geëer te word. Sy . . . My moeder is 'n vrou, my vrou is, en hulle is lieflik. En ek het duisende Christensusters vir wie ek die grootste respek het. Maar as—as hulle kan respekteer wat God hulle gemaak het, 'n moederskap en 'n ware koningin, is dit goed. Sy's een van die beste dinge wat God vir 'n man kon gee, was 'n vrou. Behalwe verlossing, is 'n vrou die beste ding as sy 'n goeie vrou is. Maar as sy nie is nie, het Salomo gesê: "'n Goeie vrou is 'n juweel in 'n man se kroon, maar 'n—'n slegte een of nikswerd een is water in sy bloed.'" En dis reg, dis die ergste ding wat kan gebeur. So 'n goeie vrou . . . As jy 'n goeie vrou het, broer, behoort jy haar te respekteer met die hoogste. Dis reg, jy behoort dit te doen. 'n Regte vrou! En, kinders, as jy 'n regte moeder het wat by die huis bly en vir jou probeer sorg, jou klere skoonhou, jou skool toe stuur, jou van Jesus leer, behoort jy daardie liewe ou moeder te eer met alles wat in jou is. Jy behoort daardie vrou te respekteer, ja, meneer, want sy's 'n ware moeder.

⁸⁹ Hulle praat van die ongeletterdheid van die Kentucky berge. Julle sien dit hier in hierdie agterlike goed. Party van daardie ou mammies daarbuite kan hier na Hollywood toe kom en julle moderne moeders leer hoe om julle kinders groot te maak. Jy laat haar kind een aand inkom met haar hare deurmekaar, en lippe. . . rokkies, (wat noem julle daardie goed?) grimering goed wat hulle op hulle gesigte sit, en haar rok heeltemal ingedruk aan die een kant, en heelnag uit, dronk, broer, sy sal een van daardie takke van daarbo in daardie okkerneutboom af kry en sy sal nooit weer uitgaan nie. Ek sê julle, sy sal. . . En as julle bietjie meer daarvan gehad het, sou julle 'n beter Hollywood hierrond gehad het, en 'n beter nasie. Dis reg. Dis waar. "Probeer net modern wees," dis—dis een van die toertjies van die duiwel.

⁹⁰ Nou, hierdie meisietjie, toe ek na haar gekyk het, het my hart net gebloei. En ek het gedink: "Arme ou dingetjie."

En sy het gesê: "O, wil jy 'n sigaret hê, Billy?"

Ek het gesê: "Nee, dame." Ek het gesê: "Ek rook nie."

⁹¹ Sy het gesê: "Nou, jy het gesê jy dans nie." Hulle wou na 'n dans toe gaan en ek wou dit nie doen nie. So hulle het gesê daar was 'n dans daaronder, wat hulle Sycamore Gardens noem.

En ek het gesê: "Nee, ek dans nie."

⁹² Sy het gesê: "Nou, jy dans nie, jy rook nie, jy drink nie. Hoe het jy enige pret?"

⁹³ Ek het gesê: "Wel, ek hou van visvang en ek hou van jag." Dit het haar nie geïnteresseer nie.

So sy het gesê: "Vat hierdie sigaret."

En ek het gesê: "Nee, dame, dankie. Ek rook nie."

⁹⁴ En ek het op die buffer gestaan. Hulle het 'n treeplank op die ou Fords gehad, onthou julle, en ek het op daardie buffer gestaan,

op die agtersitplek gesit, ek en sy. En sy het gesê: “Jy bedoel jy sal nie ’n sigaret rook nie?” Gesê: “En ons meisies het meer durf as wat jy het.”

Ek het gesê: “Nee, dame, ek glo nie ek wil dit doen nie.”

⁹⁵ Sy het gesê: “Wel, jou groot sissie!” O, goeiste! Ek wou groot rowwe Bill wees, so ek—ek wou beslis niks hê wat sissie was nie. Sien, ek wou ’n professionele bokser wees, dit was my idee van die lewe. So ek het gesê. . . “Sissie! Sissie!”

⁹⁶ Ek kon dit nie verduur nie, so ek het gesê: “Gee dit vir my!” My hand uit, het ek gesê: “Ek sal haar wys of ek sissie is of nie.” Daardie sigaret uitgehaal en begin om die vuurhoutjie te trek. Nou, ek weet julle. . . Nou, ek’s nie verantwoordelik vir wat julle dink nie, ek’s net verantwoordelik vir die waarheid vertel. Toe ek begin het om daardie sigaret aan te steek, net so vasbeslote om dit te rook as wat ek is om hierdie Bybel op te tel, sien, het ek iets hoor gaan “Whooooosssh!” Ek het weer probeer, ek kon dit nie by my mond kry nie. En ek het begin huil, ek het die ding neergegooi. Hulle het vir my begin lag. En ek het huis toe geloop, opgegaan deur die veld, daarbuite gaan sit, en huil. En—en dit was ’n verskriklike lewe.

⁹⁷ Onthou eendag het Pa afgegaan rivier toe met die seuns. Ek en my broer, ons moes ’n boot neem en op-en-af met die rivier gaan, om bottels te soek om die whisky in te gooi. Ons het tien sent ’n dosyn vir hulle gekry, om hulle op te tel langs die rivier. En Pa was saam met my, en hy het een van daardie plat. . . ek dink hulle was omtrent kwart-liter bottels, gehad. En daar was ’n boom wat omgewaai het, en Pa. . . En hierdie man was saam met hom, Mnr. Dornbush. Ek het sy. . . Hy het ’n mooi boot gehad, en ek wou in sy guns kom, want ek wou daardie boot gebruik. Dit het ’n goeie roer gehad en myne het glad nie ’n roer gehad nie. Ons het net ou planke gehad om mee te roei. En as hy my daardie boot sou laat gebruik. . . So, hy het sweiswerk gedoen, en hy het die stookketels vir Pa gemaak. So hy. . . Hulle het hulle been bo-oor daardie boom gegooi, en Pa het sy hand in sy agtersak gestee en ’n klein plat botteltjie whisky uitgetrek, dit vir hom gegee en hy het ’n sluk geneem, dit teruggegee vir Pa en hy het ’n sluk geneem, en hy het dit neergesit op die stomp-lootjie aan die kant van die boom wat uitgestee het. En Mnr. Dornbush het dit opgetel, gesê: “Hierso, Billy.”

Ek het gesê: “Dankie, ek drink nie.”

⁹⁸ Hy het gesê: “’n Branham, en drink nie?” Omtrent elkeen het gesterf met hulle stewels aan. En hy het gesê: “’n Branham, en drink nie?”

Ek het gesê: “Nee, meneer.”

“Nee,” het Pa gesê: “ek het een sissie grootgemaak.”

⁹⁹ My pappa wat my 'n sissie noem! Ek het gesê: “Gee vir my daardie bottel!” En ek het die prop uitgetrek, vasbeslote om dit te drink, en toe ek dit begin oplik: “Whooooosssh!” Ek het bottel teruggegee en weggehardloop deur die veld so vinnig as wat ek kon, aan die huil. Iets wou my dit nie laat doen nie. Sien? Ek kon nie sê ek was so goed nie (ek was vasbeslote om dit te doen), maar dis God, genade, onuitspreeklike genade wat my gekeer het om daardie dinge te doen. Self, wou ek hulle gedoen het, maar Hy wou my dit net nie laat doen nie.

¹⁰⁰ Later het ek 'n meisie gekry toe ek omtrent twee-en-twintig jaar oud was, sy was 'n liefing. Sy was 'n meisie wat kerk toe gegaan het, Duits Lutheraan. Haar naam was Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, gekom van die naam van Brumbaugh. En sy was 'n goeie meisie. Sy het nie gerook of gedrink, of—of sy het nie gedans of enigiets nie, 'n goeie meisie. En het 'n tydjie met haar uitgegaan, en ek sou. . . Toe, omtrent twee-en-twintig, het ek genoeg geld gemaak tot ek vir my 'n ou Ford gekoop het, en ek. . . ons sou saam uitgaan op afsprake. En so, daardie tyd, was daar geen Lutherse kerk naby nie, hulle het van Howard Park af soontoe getrek.

¹⁰¹ En so was hulle. . . 'n prediker, die een wat my georden het in die Sending Baptiste kerk, Doktor Roy Davis. Sister Upshaw, die einste een wat Broer Upshaw na my toe gestuur het, of met hom gepraat het oor my, Doktor Roy Davis. En so het hy gepreek, en het die Eerste Baptiste kerk gehad, of die—die. . . Ek dink ook nie dit was die Eerste Baptiste kerk nie, dit was die Sending-. . . genoem die Sending Baptiste kerk by Jeffersonville. En hy het gepreek op die plek op daardie tyd, en ons sou in die aand kerk toe gaan, so. . . en ons sou terugkom. En ek het nooit by die kerk aangesluit nie, maar ek het net graag saam met haar gegaan. Want die hoofsaak was “om saam met haar te gaan,” ek kan maar net sowel eerlik wees.

¹⁰² So toe saam met haar gegaan, en eendag het ek. . . Sy het uit 'n goeie familie gekom. En ek het begin dink: “Jy weet, jy weet, ek behoort nie daardie meisie se tyd te mors nie. Dit is nie—dit is nie reg nie, want sy's 'n goeie meisie, en ek's arm en—en ek. . .” My pappa se gesondheid het agteruitgegaan, en ek—ek. . . Daar was geen manier vir my om 'n lewe te maak vir so 'n meisie, wat gewoond was aan 'n mooi huis en matte op die vloer nie.

¹⁰³ Ek onthou die eerste mat wat ek ooit gesien het, ek het nie geweet wat dit was nie. Ek het om dit geloop. Ek het gedink dis die mooiste ding wat ek nog ooit in my lewe gesien het. “Hoe sou hulle so-iets op die vloer sit?” Dit was die eerste mat wat ek ooit gesien het. Dit was—dit was een van hierdie. . . Ek dink hulle noem dit “saamgeperste matte.” Ek mag dit verkeerd hê. Een of ander soort soos “geweeftde” of iets wat gevleg is, en op die vloer gelê het. Mooi groen en rooi, en groot roos in die middel daarvan ingewerk, julle weet. Dit was 'n mooi ding.

104 En so ek onthou ek—ek het besluit dat ek òf vir haar moes vra om met my te trou, òf ek moes weggaan en een of ander goeie man met haar laat trou, iemand wat goed sou wees vir haar, vir haar 'n lewe kon gee en goed wees vir haar. Ek kon goed wees vir haar, maar ek—ek—ek het net twintig sent per uur verdien. So ek kon nie veel van 'n lewe vir haar gee nie. En ek . . . Met al die familie wat ons moes versorg, en Pa se gesondheid wat agteruitgegaan het, en ek moes vir hulle almal sorg, so ek het nogal 'n moeilike tyd gehad.

105 So ek het gedink: “Wel, die enigste ding wat ek sal moet doen, is om haar te vertel dat ek—ek . . . sy . . . Ek—ek net nie weer sou terugkom nie, want ek dink te veel van haar om haar lewe te vernietig en haar met my te laat saamgaan.” En toe het ek gedink: “As iemand haar kon beetskry en met haar kon trou, 'n mooi huis maak. En miskien as ek haar nie kon kry nie, kon ek—kon ek weet dat sy gelukkig was.”

106 En so ek het gedink: “Maar ek—ek net—ek kan haar net nie opgee nie!” En ek—ek was in 'n vreeslike toestand. En dag na dag sou ek daaraan dink. So ek was te skaam om haar te vra om met my te trou. Elke aand sou ek besluit: “Ek gaan haar vra.” En, wanneer ek, uh, wat is daardie, vlinders, of iets wat jy kry in jou . . . ? Al julle broers daarbuite het waarskynlik dieselfde ondervinding daarvan gehad. En 'n baie snaakse gevoel, my gesig sou warm word. Ek—ek het nie geweet nie. Ek kon haar nie vra nie.

107 So ek reken julle wonder hoe ek ooit getroud is. Weet julle wat? Ek het vir haar 'n brief geskryf en haar gevra. En so haar . . . Nou, dit was nie “lieuwe Juffrou” nie, dit was 'n bietjie meer (julle weet) aan die liefde-kant as dit. Dit was nie net 'n—'n ooreenkoms nie, dit was . . . Ek—ek het dit geskryf, so goed as wat ek kon.

108 En ek was 'n bietjie bang vir haar ma. Haar ma was . . . sy was soort van rof. En, maar haar pa was 'n sagte ou Hollander, net 'n goeie ou kêrel. Hy was 'n organiseerder van die broederskap, die treinmanne, op die spoorweë, omtrent vyfhonderd dollar 'n maand gemaak in daardie tye. En ek wat twintig sent 'n uur gemaak het, om met sy dogter te trou. Uh! Ek het geweet dit sou nooit werk nie. En haar ma was baie . . . Nou, sy's 'n goeie dame. En sy was—sy was soort van een van hierdie hoëlui, julle weet, en soort van puntenerig, julle weet, en so sy het in elk geval nie veel van my gedink nie. Ek was net 'n ou doodgewone eenvoudige plattelandse seun, en sy het gedink Hope behoort met 'n bietjie beter klas seun uit te gaan, en ek—ek—ek dink sy was reg. En so . . . Maar ek—ek het nie toe so gedink nie.

109 So ek het gedink, “Wel, nou, ek weet nie hoe nie. Ek—ek kan nie haar pappa vra nie, en ek—ek gaan beslis nie haar ma vra nie. En so toe het ek haar eerste gevra.” So ek het 'n brief geskryf.

En daardie oggend op pad werk toe, het ek dit in die posbus gegooi. Die pos. . . Ons sou Woensdagaand kerk toe gaan, en dit was Maandagoggend. Ek het die hele Sondag probeer om haar te vertel dat ek wou trou, en ek kon net nie genoeg moed bymekaar skraap nie.

¹¹⁰ So toe het ek dit in die posbus gegooi. En by die werk daardie dag het ek net gedink: “Wat as haar ma daardie brief in die hande gekry het?” O, goeiste! Dan het ek geweet was ek geruineer as—as sy dit ooit in die hande gekry het, want sy het nie te veel omgee vir my nie. Wel, ek het dit net uitgesweet.

¹¹¹ En daardie Woensdagaand toe ek gekom het, o, goeiste, het ek gedink: “Hoe gaan ek soontoe gaan? As haar ma daardie brief in die hande gekry het, gaan sy my regtig slegsê, so ek hoop sy het dit gekry.” Ek het dit aan “Hope” geadresseer. Dit was haar naam, Hope. En so ek het gesê: “Ek sal dit net hier uitskryf aan Hope.” En so. . . En ek het gedink dalk het sy dit nie in die hande gekry nie.

¹¹² So ek het van beter geweet as om buite te stop en die toeter vir haar te blaas om uit te kom. O, goeiste! En enige seun wat nie die durf het om na die huis toe te loop en aan die deur te klop en vir die meisie te vra nie, het in elk geval geen besigheid om uit te wees saam met haar nie. Dis presies reg. Dis so dwaas. Dis goedkoop.

¹¹³ En so ek het my ou Ford gestop, julle weet, en ek het dit mooi blinkgevyrf gehad. En so ek het nadergegaan en aan die deur geklop. Genade, haar ma het na die deur toe gekom! Ek kon skaars asem kry, ek het gesê: “Hoe—hoe—hoe gaan dit, Mev. Brumbach?” Ja.

¹¹⁴ Sy het gesê: “Hoe gaan dit, William?”

Ek het gedink: “Uh-oh: ‘William!’”

En—en sy het gesê: “Wil jy inkom?”

¹¹⁵ Ek het gesê: “Dankie.” Ek het by die deur ingegaan. Ek het gesê: “Is Hope net omtrent gereed?”

¹¹⁶ En net toe het Hope hier aangehuppel gekom deur die huis, net ’n meisie van omtrent sestien. En sy het gesê: “Haai, Billy!”

¹¹⁷ En ek het gesê: “Haai, Hope.” En ek het gesê: “Jy omtrent gereed vir kerk?”

Sy het gesê: “Net ’n oomblik.”

¹¹⁸ Ek het gedink: “O, goeiste! Sy het dit nooit gekry nie. Sy het dit nooit gekry nie. Goed, goed, goed. Hope het dit ook nooit gekry nie, so dit sal alles reg wees, want sy sou dit vir my genoem het.” So ek het heel goed gevoel.

¹¹⁹ En toe, toe ek onder by die kerk kom, het ek net gedink: “Wat as sy dit wel gekry het?” Sien? En ek kon nie hoor wat Doktor Davis sê nie. Ek het oorkant na haar gekyk, en ek het gedink: “As

sy dit miskien net terughou, en sy gaan my regtig slegsê wanneer ek hier uitgaan, omdat ek dit vir haar gevra het.” En ek kon nie hoor wat Dokter Davis sê nie. En—en ek het oorgekyk na haar, en ek het gedink: “Goeiste, ek haat dit om haar op te gee, maar . . . En ek—ek . . . ek gaan dit beslis moet trotseer.”

¹²⁰ So na kerk het ons saam in die straat begin afstap, huis toe, en—en so ons het na die ou Ford toe gestap. En so het die maan die heelpad helder geskyn, julle weet, ek het oorkant toe gekyk en sy was mooi. Man, ek het na haar gekyk, en ek het gedink: “Goeiste, hoe graag sal ek haar wil hê, maar reken ek kan nie.”

¹²¹ En so ek het ’n bietjie verder geloop, julle weet, en ek het weer opgekyk na haar. Ek het gesê: “Hoe—hoe voel jy vanaand?”

Sy het gesê: “O, ek voel goed.”

¹²² En ons het die ou Ford gestop en ons het begin uitklim, julle weet, langs die kant, om die hoek geloop en na haar huis toe gegaan. En ek het na die deur toe gestap saam met haar. Ek het gedink: “Jy weet, sy het waarskynlik nooit die brief gekry nie, so ek kan dit maar net sowel vergeet. Ek sal in elk geval nog ’n week van grasia hê.” So ek het baie goed begin voel.

Sy het gesê: “Billy?”

Ek het gesê: “Ja.”

Sy het gesê: “Ek het jou brief gekry.” O, goeiste!

Ek het gesê: “Het jy?”

¹²³ Sy het gesê: “Uh-huh.” Wel, sy het net aangehou loop, nooit nog ’n woord gesê nie.

¹²⁴ Ek het gedink: “Vrou, sê vir my iets. Jaag my weg of sê vir my wat jy daarvan dink.” En ek het gesê: “Het jy—het jy dit gelees?”

Sy het gesê: “Uh-huh.”

¹²⁵ Goeiste, jy weet hoe ’n vrou jou in spanning kan laat wag. O, ek—ek het dit nie op daardie manier bedoel nie, julle sien. Sien? Maar, in elk geval, julle weet, ek—ek het gedink: “Hoekom sê jy nie iets nie?” Sien, en ek het voortgegaan. Ek het gesê: “Het jy dit alles gelees?”

En sy . . . [Leë kol op band—Red.] “Uh-huh.”

¹²⁶ So ons was amper by die deur, en ek het gedink: “Man, moet my nie op die stoep kry nie, want ek sal dalk nie vir hulle kan weghardloop nie, so sê my nou.” En so het ek aanhou wag.

¹²⁷ En sy het gesê: “Billy, ek sal dit baie graag wou doen.” Sy het gesê: “Ek het jou lief.” God seën haar siel nou, sy’s in die Heerlikheid. Sy het gesê: “Ek het jou lief.” Gesê: “Ek dink ons moet ons ouer . . . die ouers daarvan sê. Dink jy nie so nie?”

¹²⁸ En ek het gesê: “Skat, luister, kom ons begin dit met ’n vyftig-vyftig voorstel.” Ek het gesê: “Ek sal vir jou pa vertel as jy vir jou ma sal vertel.” Die ergste deel vir haar gegee, van die begin af.

Sy het gesê: “Goed, as jy eerste my Pa vertel.”

Ek het gesê: “Goed, ek sal hom Sondagaand vertel.”

¹²⁹ En so Sondagaand het gekom, ek het haar huis toe gebring van die kerk af en ek . . . Sy het aanhou kyk na my. En ek het gekyk, en dit was nege-dertig, dit was tyd vir my om te begin gaan. So Charlie het agter sy lessenaar gesit, besig om te tik. En Mev. Brumbach het oorkant in die hoek gesit, besig om een of ander hekelwerk te doen, julle weet, of daardie klein lussies wat jy oor goed sit, julle weet. Ek weet nie wat jy dit noem nie. En so sy het van daardie soort goed gedoen. En Hope het aanhou kyk na my, en sy sou vir my frons, julle weet, en wys na haar pa. En ek . . . O, goeiste! Ek het gedink: “Wat as hy ‘Nee’, sê?” So ek het na die deur toe begin gaan, ek het gesê: “Wel, ek reken ek beter gaan.”

¹³⁰ En ek het na die deur toe geloop, en—en sy het na die deur toe begin gaan saam met my. Sy sou altyd na die deur toe gaan en vir my “goeie nag” sê. So ek het na die deur toe begin gaan, en sy het gesê: “Gaan jy nie vir hom sê nie?”

¹³¹ En ek het gesê: “Huh!” ek het gesê: “Ek probeer beslis, maar ek—ek—ek weet nie hoe ek dit gaan doen nie.”

¹³² En sy het gesê: “Ek sal net teruggaan en dan roep jy hom buitentoe.” So sy het teruggeloop en my daar laat staan.

En ek het gesê: “Charlie.”

Hy het omgedraai en gesê: “Ja, Bill?”

Ek het gesê: “Kan ek net ’n oomblik met jou praat?”

¹³³ Hy het gesê: “Seker.” Hy het omgedraai van sy lessenaar af. Mev. Brumbach het na hom gekyk, oorkant na Hope toe gekyk, en na my gekyk.

En ek het gesê: “Sal jy uitkom op die stoep?”

En hy het gesê: “Ja, ek sal uitkom.” So hy het uitgestap op die stoep.

Ek het gesê: “Is beslis ’n mooi aand, is dit nie?”

En hy het gesê: “Ja, dit is.”

Ek het gesê: “Was beslis warm gewees.”

“Was beslis,” hy het na my gekyk.

¹³⁴ Ek het gesê: “Ek het so hard gewerk,” ek het gesê: “jy weet, my hande kry selfs al eelte.”

Hy het gesê: “Jy kan haar maar kry, Bill.” O, goeiste! “Jy kan haar maar kry.”

¹³⁵ Ek het gedink: “O, dis beter.” Ek het gesê: “Bedoel jy dit regtig, Charlie?” Hy het gesê. . . Ek het gesê: “Charlie, kyk, ek weet sy’s jou dogter, en jy het geld.”

¹³⁶ En hy het sy hand uitgesteek en my aan die hand beetgekry. Hy het gesê: “Bill, luister, geld is nie alles wat in ’n mens se lewe is nie.” Hy het gesê. . .

¹³⁷ Ek het gesê: “Charlie, ek—ek maak net twintig sent ’n uur, maar ek het haar lief en sy het my lief. En ek belowe jou, Charlie, dat ek sal werk tot hierdie. . . die eelte van my hande afval, om vir haar ’n lewe te maak. Ek sal net so getrou teenoor haar wees as wat ek kan wees.”

¹³⁸ Hy het gesê: “Ek glo dit, Bill.” Hy het gesê: “Luister, Bill, ek wil vir jou sê.” Gesê: “Jy weet, geluk, verg nie heeltemal geld om gelukkig te wees nie.” Gesê: “Wees net goed vir haar. En ek weet jy sal.”

Ek het gesê: “Dankie, Charlie. Ek sal dit beslis doen.”

¹³⁹ Toe was dit haar beurt om vir Mamma te sê. Weet nie hoe sy dit reggekry het nie, maar ons is getroud.

¹⁴⁰ So, toe ons getroud is, het ons niks gehad nie, niks vir huishou nie. Ek dink ons het twee of drie dollar gehad. So ons het ’n huis gehuur, dit het ons vier dollar ’n maand gekos. Dit was ’n klein, ou twee-vertrek plekkie. En iemand het vir ons ’n ou opvoubed gegee. Ek wonder of enigiemand al ooit ’n ou opvoubed gesien het? En hulle het dit vir ons gegee. En ek het afgegaan na Sears en Roebucks en ’n tafeltjie met vier stoele gekry, en dit—dit was nie geverf nie, julle weet, en ons het dit op afbetaal gekoop. En so toe het ek oorkant na Mnr. Weber toe gegaan, ’n skroothandelaar, en ’n stoof gekoop. Ek het vyf-en-sewentig sent daarvoor betaal, en iets oor ’n dollar vir plate om daarin te gaan. Ons het begin huishou. Ek onthou dat ek die stoele gevat het en ’n klawer daarop geverf het, toe ek hulle geverf het. En, o, ons was egter so gelukkig. Ons het mekaar gehad, so dit was al wat nodig was. En God, deur Sy genade en Sy goedheid, was ons die gelukkigste paartjie wat daar op die aarde kon wees.

¹⁴¹ Ek het hierdie gevind, dat geluk nie bestaan uit hoeveel van die wêreldse goed jy besit nie, maar hoe tevrede jy is met die deel wat vir jou gegee is.

¹⁴² En, naderhand, het God afgekom en ons huisie geseën, ons het ’n seuntjie gehad. Sy naam was Billy Paul, is nou hier in die diens. En ’n bietjie later daarna, omtrent elf maande, het Hy ons weer geseën met ’n dogtertjie met die naam van Sharon Rose, geneem van die woord van “Die Roos van Saron.”

¹⁴³ En ek onthou eendag het ek my geld gespaar en ek sou op ’n vakansietjie gaan, opgaan na ’n plek, die Paw Paw Meer, om vis te vang. En op my pad terug. . .

¹⁴⁴ En gedurende hierdie tyd. . . Ek laat my bekering uit. Ek is bekeer. En was georden deur Doktor Roy Davis, in die Sending Baptiste kerk, en het ’n prediker geword en het die tabernakel

gehad waarin ek nou preek in Jeffersonville. En ek was die pastoor van die kerkie. En ek . . .

¹⁴⁵ Geen geld nie, ek was die pastoor van die kerk vir sewentien jaar en het nooit een pennie gekry nie. Ek het nie geglo om te nee- . . . Daar was nie eers 'n offerandebordjie daarin nie. En die tiendes wat ek van die werk gekry het, ensovoorts, het 'n boksie agter in die gebou gehad, wat gesê het, bordjie daarop: "Vir sover julle dit gedoen het aan die geringstes van hierdie My kleintjies, het julle dit aan My gedoen." En dis dan hoe daar vir die kerk betaal is. Ons het 'n tien-jaar lening gehad om dit te betaal, en dit was afbetaal in minder as twee jaar. En ek het nooit 'n offerande van enige aard opgeneem nie.

¹⁴⁶ En toe het ek, o, 'n paar dollar gehad wat ek gespaar het vir my vakansie. Sy het ook gewerk, by Fine se Hempfabriek. 'n Pragtige liefingmeisie. En haar graf is seker vol sneeu vandag, maar sy's steeds in my hart. En ek onthou toe sy so hard gewerk het om my te help om genoeg geld te hê om na hierdie meer toe te gaan om te gaan visvang.

¹⁴⁷ En toe ek teruggekom het van die meer af, het ek begin sien, toe ek in Mishawaka en South Bend, Indiana, ingekom het, en ek het motors begin oplet met woorde agterop, wat sê: "Jesus Only." En ek het gedink: "Dit klink snaaks: 'Jesus Only.'" En ek het daardie woorde begin oplet. En dit was oral op van fietse, Fords, Cadillacs, en wat nog: "Jesus Only." En ek het 'n paar van hulle gevolg, en hulle het na 'n yslike groot kerk toe gekom. En ek het uitgevind hulle was Pinkster.

¹⁴⁸ Ek het gehoor van Pinkster, maar hulle was 'n klomp "holy-rollers wat op die grond lê en skuim om die mond," en alles waarvan hulle my vertel het. So ek wou niks daarmee te doen hê nie.

¹⁴⁹ So ek het hulle hoor aangaan daarbinne, en ek het gedink: "Dink ek sal net instap." So ek het net my ou Ford gestop en ingestap, en al die sang wat jy ooit in jou lewe gehoor het! En ek het uitgevind dat daar twee groot kerke was, een van hulle was 'n P.A. van J.C. genoem, en die P.A. van W., baie van julle mense mag onthou daardie ou organi- . . . Ek dink hulle is nou verenig, word nou genoem, en word die Verenigde Pinksterkerk genoem. Wel, ek het na 'n paar van hulle leraars geluister. En hulle het daar gestaan, o, hulle het geleer oor Jesus en hoe groot Hy is, en hoe groot alles is, en oor 'n "doop van die Heilige Gees." Ek het gedink: "Waarvan praat hulle?"

¹⁵⁰ En, naderhand, het iemand opgespring en begin praat in tale. Wel, ek het nog nooit van so-iets gehoor in my lewe nie. En hier het 'n vrou opgehardloop gekom daardeur net so vinnig as wat sy kon. Toe het almal van hulle opgestaan en begin hardloop. En ek het gedink: "Wel, broer, hulle het beslis geen kerkmaniere nie!" Gegil en geskree en aangegaan, ek het gedink: "Wat 'n groep is

hierdie!” Maar, julle weet, iets daaromtrent, hoe langer ek daar gesit het, hoe meer het ek daarvan gehou. Daar was iets daaraan wat baie goed gevoel het. En ek het hulle begin dophou. En dit het aangegaan. Ek het gedink: “Ek sal hulle net ’n bietjie verdra, want ek sal. . . Ek’s na aan die deur. As enigiets onbesonne net begin, sal ek by die deur uithardloop. Ek weet waar my kar geparkeer is, net om die hoek.”

¹⁵¹ En ek het begin hoor sommige van daardie predikers, was geleerdes en studente. Wel, ek het gedink: “Dis goed.”

So dit het begin tyd raak vir aandete, en gesê: “Kom almal na die aandete toe.”

¹⁵² Maar ek het gedink: “Wag ’n bietjie. Ek het ’n dollar en vyf-en-sewentig sent om huis toe te gaan, en ek. . .” Dis al wat ek gehad het vir petrolgeld. Net dit gekos om my huis toe te neem. En ek het my ou Ford gehad, dit was ’n redelike goeie ou Ford. Dit was nie afvallig nie, dit was net soos hierdie een hierbuite, net gedaan. En dit. . . Ek glo regtig daardie Ford sou dertig myl per uur kon haal, maar natuurlik was dit vyftien in *hierdie* rigting en vyftien in *daardie* rigting. Jy sien, tel dit bymekaar, en jy het dertig. En so dit. . . Ek het gedink: “Wel, daardie nag, dink ek, sal ek uitgaan en na die. . .” Ek het gebly vir die aanddiens.

¹⁵³ En, o, het hy gesê: “Al die predikers, ongeag van denominasie, kom na die platvorm toe.” Wel, daar was omtrent tweehonderd van ons daarbo, ek het opgegaan. En so hy het gesê: “Nou, ons het nie tyd vir julle almal om te preek nie.” Hy het gesê: “Loop net verby en sê wie jy is en waar jy vandaan kom.”

¹⁵⁴ Wel, toe dit my beurt was, het ek gesê: “William Branham, Baptis. Jeffersonville, Indiana.” Verbygeeloop.

¹⁵⁵ Ek het al die res van hulle hulleself hoor noem: “Pinkster, Pinkster, Pinkster, P.A. van W, P.A.J.C., P.A.W, P. . .”

¹⁵⁶ Ek het verbygeeloop. Ek het gedink: “Wel, ek reken ek’s die lelike eendjie.” So ek het gaan sit, gewag.

¹⁵⁷ En, daardie dag, het hulle goeie, jong predikers daarbuite gehad, en hulle het kragdadig gepreek. En toe het hulle gesê: “Die een wat vanaand die boodskap gaan bring, is. . .” Ek dink hulle noem hom: “Ouderling.” En hulle predikers, in plaas van “Eerwaarde,” was dit “Ouderling.” En hulle het ’n ou gekleurde man daar uitbring, en hy het een van hierdie outydse predikersbaadjies aangehad. Ek dink nie julle het al ooit een gesien nie. Lang swaelstert aan die agterkant, julle weet, met ’n fluweelkraag, en hy het net ’n dun kringetjie wit hare om sy kop gehad. Arme ou kêrel, hy het uitgekóm soos *hierdie*, julle weet. En hy het daar gestaan en hy het omgedraai. En waar al die predikers gepreek het oor Jesus en die groot. . . hoe groot Hy was, ensovoorts, het daardie ou man sy teks daar vanuit Job geneem.

“Waar was jy toe Ek die aarde gegrond het, of toe die môresterre saam gejubel het en al die seuns van God gejuig het?”

¹⁵⁸ En die arme ou kêrel, het ek gedink: “Hoekom het hulle nie sommige van daardie jong kêrels daarbo gesit om te preek nie?” Groot . . . die plek was propvol. En ek het gedink: “Hoekom het hulle dit nie gedoen nie?”

¹⁵⁹ So toe het hierdie ou kêrel, in plaas van om te preek wat hieronder op die aarde aangaan, het hy begin preek wat die heeltyd in die Hemel aangaan. Wel, Hy het hom opgeneem aan die begin—aan die begin van tyd, en Hom terugbring in die Tweede Koms langs die horisontale reënboog. Wel, ek het nog nooit sulke prediking in my lewe gehoor nie! Omtrent daardie tyd het die Gees hom getref, hy het omtrent so hoog gespring en sy hakke teen mekaar gekap, sy skouers agteroor gegooi en van die platvorm afgetrippel, gesê: “Julle het nie genoeg plek hierbo vir my om te preek nie.” En hy het meer plek gehad as wat ek hier het.

¹⁶⁰ Ek het gedink: “As Dit ’n ou man so sal laat optree, wat sou Dit doen as Dit op my kom?” Ek—ek het gedink: “Miskien het ek ’n bietjie Daarvan nodig.” Wel, toe hy daar uitgekom het, het ek so jammer gevoel vir die ou kêrel. Maar, toe hy weg is, het ek jammer gevoel vir myself. En ek het gekyk na hom wat daar afaan.

¹⁶¹ Ek het daardie aand uitgegaan, en ek het gedink: “Nou, die volgende oggend, sal ek niemand laat weet waar, wie ek is nie.” So ek het gegaan, en daardie aand het ek my broek gepers. Ek het geneem die . . . uitgegaan in die mielieland om te slaap, en ek het afgegaan en vir my ’n paar ou broodrolletjies gekoop. Jy . . . Ek het ’n hele klomp van hulle gekoop vir tien sent. Daar was ’n brandkraan daaronder, ek het water gekry. So ek het geweet dit sal my ’n rukkie hou, so ek het vir my ’n bietjie water gekry en dit gedrink, en my broodrolletjies gaan eet. En teruggekom en nog water gedrink. Uitgegaan in die mielieland, die twee sitplekke geneem en my ou katoenbroekie daar tussen-in gesit, hulle op die sitplek gepers.

¹⁶² En, daardie nag, het ek amper heelnag gebid. Ek het gesê: “Here, wat is hierdie waarin ek beland het? Ek het nog nooit sulke godsdienstige mense in my lewe gesien nie.” En ek het gesê: “Help my om te weet waaroor dit alles gaan.”

¹⁶³ En die volgende oggend het ek daar gekom. Ons vir ontbyt genooi. Natuurlik, wou ek nie saam met hulle kom eet nie, want ek het niks gehad om in die offerande te sit nie. En ek het net teruggegaan. En die volgende oggend toe ek ingegaan het, wel (ek het ’n paar van my broodrolletjies geëet), en gaan sit. En hulle het oor ’n mikrofoon gepraat. En ek het nog nooit tevore ’n mikrofoon gesien nie, en ek was bang vir daardie ding. So hulle . . . En dit het ’n klein draadjie gehad wat hierbo gehang

het, en dit het afgehang. Een van daardie hangmikrofone, soort van. En hy het gesê: “Gisteraand, op die platvorm, was daar ’n jong prediker hier gewees, ’n Baptis.”

Ek het gedink: “Uh-oh, nou gaan ek beetgekry word.”

¹⁶⁴ En hy het gesê: “Hy was die jongste prediker op die platvorm. Sy naam was Branham. Weet enigiemand waar hy is? Sê vir hom om in te kom, ons wil hê hy moet die oggendboodskap bring.”

¹⁶⁵ O, goeiste! Ek het ’n klein T-hempie aangehad, en ’n katoenbroek, julle weet. En ons Baptiste het geglo jy moet ’n pak aanhê, om op die preekstoel te staan, julle weet. So . . . En—en ek het net tjoepstil gesit. En gedurende die tyd. . . Hulle het dit bo in die Noorde gehou toe (hulle internasionale konvensie), want die gekleurde mense kon nie soontoe kom as dit in die Suide was nie. Hulle het die gekleurdies daar gehad, en ek was ’n Suiderling, het nog stysel in my kraag gehad, julle sien, gedink ek’s ’n bietjie beter as iemand anders. En dit was net so daardie oggend, dat daar ’n—’n gekleurde man langs my gesit het. So ek het gesit en na hom gekyk. Ek het gedink: “Wel, hy’s ’n broer.”

¹⁶⁶ En hy het gesê: “Weet enigiemand waar William Branham is?” Ek sak af in die sitplek soos *hierdie*. So hy het gesê, dit die tweede keer aangekondig, gesê: “Enigiemand aan die buitekant” (hy het hierdie mikrofoontjie nadergetrek) “wat weet waar William Branham is? Sê vir hom ons wil hom op die platvorm hê vir die oggendboodskap. Hy’s ’n Baptiste prediker van die suide van Indiana.”

¹⁶⁷ Ek het net baie stilgesit en my kop laat sak, julle weet. Niemand het my, in elk geval, geken nie. Daardie gekleurde kêrel het na my gekyk, gesê: “Weet jy waar hy is?”

¹⁶⁸ Ek het gedink. Ek—ek moes òf ’n leuen vertel òf iets doen. So ek het gesê: “Hoor gou hieronder.”

Hy het gesê: “Ja, meneer?”

Ek het gesê: “Ek wil vir jou iets vertel.” Ek het gesê: “Ek—ek is hy.”

Hy het gesê: “Wel, gaan op soontoe.”

¹⁶⁹ En ek het gesê: “Nee, ek kan nie. Sien,” ek het gesê: “ek het hierdie ou katoenbroekie en hierdie klein T-hempie aan.” Ek het gesê: “Ek kan nie daar opgaan nie.”

¹⁷⁰ Hy het gesê: “Daardie mense gee nie om hoe jy aantrek nie. Gaan op soontoe.”

Ek het gesê: “Nee, nee.” Ek het gesê: “Bly stil, moenie nou iets sê nie.”

¹⁷¹ En hulle het ’n oomblik teruggekom na die foon, gesê: “Weet enigiemand waar William Branham is?”

172 Hy het gesê: “Hier is hy! Hier is hy! Hier is hy!” O, goeiste! Daar het ek opgestaan met daardie T-hempie aan, julle weet. En hier ek. . .

173 Hy het gesê: “Kom net op, Mnr. Branham, ons wil hê jy moet die boodskap bring.” O, goeiste, voor al daardie predikers, uhm, al daardie mense! En ek het opgeglim, julle weet. My rooi gesig, en my ore wat brand. En ek het opgeglim, katoenbroek en T-hemp, prediker, Baptiste prediker wat opgaan na die mikrofoon, nog nooit vantevore een gesien nie, julle sien.

174 En ek het daarbo gestaan, ek het gesê: “Wel, ek—ek—ek weet nie hiervan nie.” Ek het rondgeval, baie senuweeagtig, julle weet. En—en ek het uitgekom by rondom Lukas 16, en ek het gedink: “Wel, nou. . .” En ek—ek het op die onderwerp gekom van: “En hy het sy oë opgehef in die hel, en gehuil.” En ek het. . . So ek—ek het begin preek, julle weet, en ek het begin preek en het ’n bietjie beter gevoel. En ek het gesê: “Die ryk man was in die hel, en hy het gehuil.” Daardie drie woordjies, soos wat ek in baie preke het soos daardie: “Glo Julle Dit,” en “Spreek Die Rots Aan,” julle het gehoor dat ek hulle preek. En ek het gehad: “En toe het hy gehuil.” En ek het gesê: “Daar’s geen kinders daar nie, beslis nie in die hel nie. Toe het hy gehuil.” Ek het gesê: “Daar’s geen blomme daar nie. Toe het hy gehuil. Daar’s geen God daar nie. Toe het hy gehuil. Daar’s geen Christus daar nie. Toe het hy gehuil.” Toe het ek gehuil. Iets het my beetgekry. Goeiste! O, goeiste! Daarna, weet ek nie wat gebeur het nie. Toe ek soort van tot verhaal gekom het, het ek aan die buitekant gestaan. Daardie mense het begin gil en skree en huil, en ek, ons het ’n verskriklike tyd gehad.

175 Toe ek buite gekom het, was daar ’n kêrel wat na my toe gestap het met ’n groot Texashoed op, groot stewels, nadergestap, gesê: “Ek’s Ouderling *So-en-so*.” Prediker, cowboystewels, cowboyklere aan.

Ek het gedink: “Wel, my katoenbroek is dan nie so sleg nie.”

176 Gesê: “Ek wil hê jy moet afkom Texas toe en vir my ’n herlewing hou.”

177 “Uh-huh, laat ek dit neerskryf, meneer.” En ek het dit so neergeskryf.

178 Hier kom ’n kêrel nader met een van hierdie klein, soort van ’n golfbroek aan, waar hulle altyd golf gespeel het, julle weet, het daardie bloesbroekie aangehad. Hy het gesê: “Ek’s Ouderling *So-en-so* van Miami. Ek wil graag. . .”

179 “Goeiste, miskien is kleredrag nie soveel daarvan nie.” Ek het daarna gekyk, en ek het gedink: “Goed.”

180 So ek het hierdie goed gegryp, en ek het huis toe gegaan. Vrou het my ontmoet, sy het gesê: “Waaroor klink jy so bly, Billy?”

¹⁸¹ Ek het gesê: “O, ek het die room van die oes ontmoet. Goeiste, dis die beste wat jy nog ooit gesien het. Daardie mense is nie skaam vir hulle godsdiens nie.” En, o, ek het haar alles daarvan vertel. En ek het gesê: “En kyk hier, skat, ’n hele klomp uitnodigings. Daardie mense!”

Sy het gesê: “Hulle is nie holy-rollers nie, is hulle?”

¹⁸² Ek het gesê: “Ek weet nie watter rollers hulle is nie, maar hulle het iets wat ek nodig gehad het.” Sien? Ek het gesê: “Dit—dis een ding waarvan ek seker is.” Ek het gesê: “Ek het ’n ou man, negentig jaar oud, weer jonk sien word.” Ek het gesê: “Ek het nog nooit sulke prediking in my lewe gehoor nie. Wel, ek het nog nooit ’n Baptis so sien preek nie.” Ek het gesê: “Hulle preek totdat hulle uitasem is, en buig hulle knieë tot reg op die vloer, kom weer op, skep hulle asem. Jy kan hulle twee blokke ver, steeds hoor preek.” En ek het gesê: “Ek—ek het nog nooit so-iets in my lewe gehoor nie.” En ek het gesê: “Hulle praat in ’n onbekende taal, en die ander een vertel waarvan hulle praat. Nog nooit so-iets in my lewe gehoor nie!” Ek het gesê: “Sal jy saam met my gaan?”

¹⁸³ Sy het gesê: “Skat, toe ek met jou getrou het, sal ek by jou bly tot die dood ons skei.” Sy het gesê: “Ek sal gaan.” Sy het gesê: “Nou, ons sal vir die ouers vertel.”

¹⁸⁴ En ek het gesê: “Wel, sê jy vir jou mamma en ek sal vir my mamma sê.” So ons . . . Ek het vir Mamma gaan vertel.

¹⁸⁵ Mamma het gesê: “Wel, sekerlik, Billy. Wat die Here jou ook al geroep het om te doen, gaan doen dit.”

¹⁸⁶ En so Mev. Brumbach het vir my gevra om soontoe te kom. Soontoe gegaan. Sy het gesê: “Wat is hierdie waarvan jy praat?”

¹⁸⁷ En ek het gesê: “O, Mev. Brumbach,” het ek gesê: “julle het nog nooit sulke mense gesien nie.”

Sy het gesê: “By stil! Bly stil!”

Ek het gesê: “Ja, mevrou.” Ek het gesê: “Ek’s jammer.”

En sy het gesê: “Weet jy dat dit ’n klomp holy rollers is?”

¹⁸⁸ Ek het gesê: “Nee, mevrou, ek het dit nie geweet nie.” Ek het gesê: “Hulle—hulle is regtig gawe mense.”

¹⁸⁹ Sy het gesê: “Net die idee! Dink jy jy gaan my dogter uitsleep in sulke goed!” Gesê: “Belaglik! Dis niks anders as gemors wat die ander kerke uitgegooi het nie.” Sy het gesê: “Inderdaad! Jy sal nie my dogter uitbring soos daardie nie.”

¹⁹⁰ En ek het gesê: “Maar, jy weet, Mev. Brumbach, diep in my hart, voel ek, dat die Here wil hê ek moet saam met daardie mense gaan.”

¹⁹¹ Sy het gesê: “Gaan jy terug na jou kerk toe tot hulle vir jou ’n pastorie kan bekostig, en tree op soos ’n man wat verstand het.” Gesê: “Jy vat nie my dogter uit daarnatoe nie.”

Ek het gesê: “Ja, mevrou.” Ek het omgedraai en uitgestap.

¹⁹² En Hope het begin huil. Sy het uitgekom, sy het gesê: “Billy, ongeag van wat Mamma sê, sal ek by jou bly.” Seën haar hart!

En ek het gesê, “O, dis reg so, skat.”

¹⁹³ En ek het dit net laat vaar. Sy wou nie haar dogter saam met sulke mense soos daardie laat gaan nie, want “Dit was niks anders as gemors nie.” En so ek het dit net soort van laat vaar. Dit was die ergste fout wat ek in my lewe gemaak het, een van die ergste.

¹⁹⁴ ’n Bietjie later, paar jaar later, het die kinders gekom. En eendag was ons . . . Daar het ’n vloed gekom, in 1937. Daar het ’n vloed gekom. En ons . . . Ek was op patrollie op daardie tyd en ek het my bes probeer om die mense uit die vloed uit te bring, huise wat inmekaargeval het. En my eie vrou het siek geword, en sy was baie, baie siek met longontsteking. En hulle het haar uitgeneem . . . Die gewone hospitaal was so vol, ons kon haar nie daarin sit nie, so ons het haar uitgeneem na die—die regering waar hulle ’n kamer daarbuite gehad het. En so toe het hulle my weer uitgeroep. En ek het altyd op die rivier gewoon, en ’n goeie skipper, so ek het probeer om die mense te kry, hulle te red uit die vloed. En toe het ek . . . een . . .

¹⁹⁵ Hulle het my geroep, gesê: “Daar is ’n huis oorkant op Chestnutstraat, dis omtrent gereed om in te val. Daar’s ’n moeder en ’n klomp kinders daarbinne,” gesê: “as jy dink jou boot, jou motor kan by hulle uitkom.”

Ek het gesê: “Wel, ek sal alles doen wat ek kan.”

¹⁹⁶ En ek, wat deur hierdie branders gegaan het. Die dyk het daarbo gebreek, en, o, goeiste, die . . . net die stad weggespoel. En ek het dit al die petrol gegee wat ek kon, en uiteindelik onder oor die stegies en deur die plekke. En ek het daar gekom naby aan waar die keerwal was, die water wat deurgestroom het. En ek het iemand hoor skree, en ek het ’n moeder buite op die stoep sien staan. En daar was daardie groot branders wat deurgegaan het soos daardie. Wel, ek het opgegaan na *hierdie* kant toe so ver as wat ek kon, en die stroom getref en teruggekom en aan daardie kant gekom. Ek het my boot net betyds gestop gekry om dit aan die pilaar vas, of die paal, van die deurkosyn of stoeppaal, vas te maak. En ek het ingehardloop en die moeder gegryp en haar daar ingekry, en twee of drie van die kinders. En ek het my boot losgemaak en haar gekry na . . . agter. Ver onder uitgekom, en haar op die oewer gekry, omtrent ’n myl-en-’n-half oorkant die stad, tot ek haar by die oewer gekry het. En toe, toe ek daar oorkant gekom het, het sy flou geword. En sy het begin . . . sy het geskree: “My baba! My baba!”

¹⁹⁷ Wel, ek het gedink sy het bedoel sy het die baba in die huis gelos. O, goeiste! Ek het weer teruggegaan terwyl hulle haar

probeer versorg het. En, ek het uitgevind, dit was . . . of sy wou weet waar haar baba daar was. Daar was 'n kleintjie omtrent drie jaar oud, en ek het gedink sy het bedoel 'n suigelingbabatjie of iets.

¹⁹⁸ En so ek het teruggegaan en daar gekom. En toe ek daardie boot gekry het en binne-in gegaan het en geen babatjie kon kry nie, en die stoep het ingegee en die huis het ingeval. En ek het baie vinnig gehardloop en die—die stuk daar gegryp waaraan my boot gedryf het, in die boot ingeklim, en dit getrek en dit losgemaak.

¹⁹⁹ En dit het my toe klaar in die stroom ingetrek van die grootrivier. En dit was omtrent elf-dertig in die nag, en net aan die ysreën en sneeu. En ek het die aansittertou beetgekry en die boot probeer trek, en dit wou nie vat nie, en ek het probeer en dit wou nie vat nie, en ek het weer probeer. Verder in daardie stroom beland, die valle net onder my. En ek het baie hard probeer, en ek het gedink: “O, goeiste, hier—hier’s my einde! Hier is dit!” En ek het baie hard probeer. En ek het gesê: “Here, moet my asseblief nie 'n dood soos hierdie laat sterf nie,” en ek het getrek en ek het getrek.

²⁰⁰ En dit het teruggekom na my: “Wat van daardie klomp gemors waarnatoe jy nie wou gaan nie?” Sien? Uh-huh.

²⁰¹ Ek het my hand teruggesit op die boot, en ek het gesê: “God, wees my genadig. Moenie dat ek my vrou en baba so agterlaat, en dit terwyl hulle daarbuite siek is nie! Asseblief!” En ek het net so aanhou trek, en dit wou nie vat nie. En ek kon die gedreun daaronder hoor, want ek . . . Net 'n paar minute, en, o, goeiste, dit sou verby wees. En ek het gesê: “Here, as U my sal vergewe, belowe ek U ek sal enigiets doen.” In daardie boot daar gekniel, en die ysreën wat my in die gesig tref. Ek het gesê: “Ek sal enigiets doen wat U wil hê ek moet doen.” En ek het weer getrek, en dit het gevat. En ek het al die petrol gegee wat ek dit kon gee, en het uiteindelik die oewer bereik.

²⁰² En ek het teruggegaan om die bakkie te kry, die patrolliebakkie. En ek het gedink aan . . . Daar was party van hulle wat gesê het: “Sê, die regering het so pas weggespoel.” My vrou en baba daarbinne, albei babas.

²⁰³ En ek het afgesit na die regering toe so vinnig as wat ek kon, en die water het omtrent vyftien voet diep dwarsdeur dit gestaan. En daar was 'n majoor daar, en ek het gesê: “Majoor, wat het met die hospitaal gebeur?”

Gesê: “Nou, moenie bekommerd wees nie. Het jy enigiemand daarbinne?”

Ek het gesê: “Ja, 'n—'n siek vrou en twee babas.”

²⁰⁴ Hy het gesê: “Hulle het almal uitgekom.” Gesê: “Hulle is in 'n vragtrok en hulle is oppad na Charlestown.”

205 Ek het gehardloop, in my boot geklim . . . of in my kar geklim, en my boot agteraan, en soontoe gejaag na . . . En toe het die strome afgekom omtrent twee-en-'n-half of drie myl wyd. En heelnag lank het ek probeer om . . . Party van hulle het gesê: "Die trok, die vragtrok, het van die spoor afgespoel daarbuite op die kruising."

206 Wel, myself afgesny buite op 'n eilandjie bevind, daar gesit vir drie dae. Ek het baie tyd gehad om te dink of Daardie gemors was of nie. Net gewonder: "Waar is my vrou?"

207 Toe ek haar uiteindelik gevind het, binne 'n paar dae wat ek uit en oorgekom het, was sy ver bo in Columbus, Indiana, in die Baptiste ouditorium waar hulle soort van 'n—'n hospitaal gemaak het, siekekamers op regeringsbedjies. En ek het so vinnig as wat ek kon na haar toe gehardloop, om te probeer vind waar sy was, en geskree: "Hope! Hope! Hope!" En ek het gekyk, en daar het sy op 'n bed gelê, en sy het TB gehad.

Sy het haar klein benerige handjie opgelig, en sy het gesê: "Billy."

En ek het na haar toe gehardloop, en ek het gesê: "Hope, skat."

Sy het gesê: "Ek lyk verskriklik, lyk ek nie?"

Ek het gesê: "Nee, skat, jy lyk goed."

208 Vir omtrent ses maande het ons gewerk met alles wat in ons was, om haar lewe te probeer red, maar sy het net swakker en swakker geraak.

209 Eendag was ek op patrollie en ek het my radio aangeskakel gehad, en ek het gedink ek hoor hulle sê, 'n oproep oor die radio maak, wat gesê het: "Vir William Branham, onmiddellik gesoek by die hospitaal, vrou sterwend." Ek het teruggehaas na die hospitaal so vinnig as wat ek kon, die rooi lig en die sirene aangeskakel, en vertrek. En toe het ek—ek by die hospitaal gekom en ek het gestop, ingehardloop. Toe ek deur die—die hospitaal gegaan het, het ek 'n vriendjie van my gesien, ons het saam visgevang, ons was maats toe ons seuns was, Sam Adair.

210 Dokter Sam Adair, hy's die een waarvan die visioen gekom het nie lank gelede nie en hom vertel het van die kliniek. En hy het gesê, as enigiemand twyfel aan die visioen, kan hom net kollekteer skakel, as julle wil weet of dit reg is of nie.

211 En so hier het hy so daar uitgekome, en hy het sy hoed in sy hand gehad. Hy het na my gekyk en hy het net begin huil. En ek het na hom toe gehardloop, my arms om hom gegooi. Hy het sy arms om my gesit, gesê: "Billy, sy's besig om te gaan." Hy het gesê: "Ek's jammer. Ek het alles gedoen wat ek kon doen, ek het spesialisie en alles gehad."

Ek het gesê: "Sam, sy gaan tog seker nie!"

Gesê: “Ja, sy gaan.” En hy het gesê: “Moenie daar ingaan nie, Bill.”

En ek het gesê: “Ek moet ingaan, Sam.”

En hy het gesê: “Moet dit nie doen nie. Moenie, asseblief moenie.”

Ek het gesê: “Laat my ingaan.”

Gesê: “Ek sal saam met jou gaan.”

212 Ek het gesê: “Nee, bly jy hierbuite. Ek wil by haar bly in haar laaste minute.”

Gesê: “Sy’s bewusteloos.”

213 Ek het in die kamer ingeloop. En die verpleegster het daar gesit, en sy het gehuil, want sy en Hope was skoolmaats. En so het ek soontoe gekyk, en sy het begin huil, haar hand opgelig. En ek het soontoe begin loop.

214 En ek het oorkant toe gekyk, en haar geskud. Daar was sy, sy het afgegaan van omtrent ’n honderd-en-twintig pond, na omtrent sestig. En ek—ek het haar geskud. Ek as ek lewe om ’n honderd jaar oud te word, sal ek nooit vergeet wat gebeur het nie. Sy het omgedraai, en daardie yslike groot mooi oë het na my toe opgekyk. Sy het geglimlag. Sy het gesê: “Hoekom het jy my teruggeroep, Billy?”

Ek het gesê: “Skat, ek het net sopas die berig gekry.”

215 Ek moes net werk. Ons was diep in die skuld en honderde dollars aan doktersrekening, en niks om dit mee te betaal nie. En ek moes net werk. En ek het haar twee of drie maal ’n dag, en elke aand gesien, en dan wanneer sy in daardie toestand was.

Ek het gesê: “Wat bedoel jy, jou ‘Terug’ te ‘roep’?”

216 Sy het gesê: “Bill, jy het Daaroor gepreek, jy het Daarvan gepraat, maar jy het geen idee wat Dit is nie.”

Ek het gesê: “Waarvan praat jy?”

217 Sy het gesê: “Die Hemel.” Sy het gesê: “Kyk,” sy het gesê: “ek was Huis toe begelei deur mense, mans of vroue of iets. Hulle was in wit geklee.” En sy het gesê: “Ek was gemaklik en rustig.” Gesê: “Groot pragtige voëls wat van boom tot boom vlieg.” Sy het gesê: “Moenie dink ek is buite myself nie.” Sy het gesê: “Billy, ek gaan vir jou sê waar ons fout lê.” Sy het gesê: “Gaan sit.” Ek het nie; ek het gekniel, haar hand geneem. Sy het gesê: “Weet jy waar ons fout lê?”

En ek het gesê: “Ja, liefeling, ek weet.”

218 Sy het gesê: “Ons moes nooit vir Mamma geluister het nie. Daardie mense was reg.”

En ek het gesê: “Ek weet dit.”

219 Sy het gesê: “Belowe my dit, dat jy na daardie mense toe sal gaan,” gesê: “want hulle is reg.” En sy het gesê: “Maak my

kinders só groot.” En ek . . . Sy het gesê: “Ek wil vir jou iets vertel.” Sy het gesê: “Ek is sterwend, maar” gesê “dis . . . Ek is nie—ek is nie bang om te gaan nie.” Gesê: “Dis—dis pragtig.” Sy het gesê: “Die enigste ding, ek haat dit om jou te verlaat, Bill. En ek weet jy het hierdie twee kindertjies om groot te maak.” Sy het gesê: “Belowe my dat—dat jy nie enkel sal bly en my kinders van bakboord na stuurboord getrek sal laat word nie.” Dis ’n verstandige ding vir ’n een-en-twintig-jarige moeder.

En ek het gesê: “Ek kan nie dit belowe nie, Hope.”

²²⁰ Sy het gesê: “Belowe my asseblief.” Gesê: “Een ding wil ek jou vertel.” Gesê: “Onthou jy daardie geweer?” Ek’s net mal oor gewere. En sy het gesê: “Jy wou daardie geweer koop daardie dag en jy het nie genoeg geld gehad om die deposito te betaal nie.”

Ek het gesê: “Ja.”

²²¹ Sy het gesê: “Ek het my geld, my tiensente gespaar, om daardie deposito vir jou te probeer maak op daardie geweer.” Sy het gesê: “Nou, as hierdie verby is en jy gaan terug huis toe, kyk bo-op die opvoubank . . . of die opvoubed, onder daardie stuk papier daar bo-op, en jy sal die geld daar kry.” Sy het gesê: “Belowe my dat jy daardie geweer sal koop.”

²²² Julle weet hoe ek gevoel het toe ek daardie een dollar en vyf-en-sewentig sent (in tiensente) daar sien lê het. Ek het die geweer gekry.

²²³ En sy het gesê: “Onthou jy die keer toe jy dorp toe gegaan het om vir my ’n paar kouse te koop, en ons na Fort Wayne toe gegaan het?”

Ek het gesê: “Ja.”

²²⁴ Ek het ingekom van die visvang af, en sy het gesê . . . Ons moes na Fort Wayne toe gaan, ek moes daardie aand preek. En sy het gesê: “Jy weet, ek het vir jou vertel: ‘Daar’s twee verskillende soorte.’” Een wat “chiffon” genoem word. En wat is die ander een, rayon? Is dit reg? Rayon en chiffon. Wel, wat dit ook al is, chiffon was die beste. Is dit reg? En sy het gesê: “Nou, kry vir my van die chiffon, die volstyl.” Julle weet daardie ding wat daardie dingetjie agter aan die kous het, aan die bokant? En ek het niks geweet van vroueklere nie, so ek . . .

²²⁵ En ek het in die straat afgegaan en gesê: “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon,” om te bly dink aan: “chiffon, chiffon, chiffon.”

Iemand het gesê: “Hallo, Billy!”

²²⁶ Ek het gesê: “O, hallo, hallo.” “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon, chiffon.”

²²⁷ En ek het by die hoek gekom en Mnr. Spon ontmoet. Hy het gesê: “Haai, Billy, weet jy die baars byt nou oorkant langs die kant van die laaste rivierhoof?”

Ek het gesê: “Sowaar, is dit reg?”

“Ja.”

Ek het nou gedink, toe ek weg is by hom: “Wat was daardie goed?” Ek het dit vergeet.

²²⁸ So Thelma Ford, ’n meisie wat ek geken het, het gewerk by die tien-sent winkel. En ek het geweet hulle verkoop vrouekouse daar oorkant, so ek het soontoe gegaan. Ek het gesê: “Haai, Thelma.”

En sy het gesê: “Haai, Billy. Hoe gaan dit met jou? Hoe daan dit met Hope?”

²²⁹ En ek het gesê: “Goed.” Ek het gesê: “Thelma, ek wil ’n paar sokkies vir Hope hê.”

Sy het gesê: “Hope wil nie sokkies hê nie.”

Ek het gesê: “Ja, dame, sy wil beslis.”

Gesê: “Jy bedoel kouse.”

²³⁰ “O, ja,” ek het gesê: “dis wat dit is.” Ek het gedink: “Uh-oh, ek het nou al klaar my onkunde gewys.”

En sy het gesê: “Watter soort wil sy hê?”

Ek het gedink: “Uh-oh!” Ek het gesê: “Watter soort het jy?”

Sy het gesê: “Wel, ons het rayon.”

²³¹ Ek het nie die verskil geken nie. Rayon, chiffon, dit klink alles dieselfde. Ek het gesê: “Dis wat ek wil hê.” Sy het gesê: . . . Ek het gesê: “Kry vir my ’n paar van hulle, volstyl.” En sy: . . . Ek het dit verkeerd gehad. Wat is dit? Vol mode. “Vol mode.” En so het ek gesê: “Kry vir my ’n paar van hulle.”

²³² En toe sy gegaan het om hulle vir my te gee, was hulle net omtrent dertig sent, twintig sent of dertig sent, omtrent halfprys. Wel, het ek gesê: “Gee vir my twee paar van hulle.” Sien?

²³³ En ek het teruggegaan huis toe, en ek het gesê: “Jy weet, skat, julle vroue koop regoor die dorp om winskopies te kry.” Jy weet hoe jy daarvan hou om te spog. En ek het gesê: “Maar hier, kyk hier, ek het twee paar gekoop vir die prys waarvoor jy een paar koop. Sien?” Ek het gesê: “O, dis—dis my persoonlike vermoë.” Sien, ek het gesê—ek het gesê: “Jy weet, Thelma het hierdie aan my verkoop.” Ek het gesê: “Sy het dit dalk vir my gegee teen halfprys.”

Sy het gesê: “Het jy chiffon gekry?”

²³⁴ Ek het gesê: “Ja, mevrou.” Dit het alles dieselfde geklink vir my, ek het nie geweet daar is enige verskil nie.

²³⁵ En sy het vir my vertel, sy het gesê: “Billy.” Ek het snaaks gedink toe sy by Fort Wayne gekom het, en sy nog ’n paar kouse moes kry. Sy het gesê: “Ek het hulle vir jou ma gegee,” gesê: “hulle is vir ouer vroue.” Gesê: “Ek’s jammer ek het dit gedoen.”

En ek het gesê: “O, dis alles reg, skat.”

²³⁶ En sy het gesê: “Nou, moenie—moenie enkel lewe nie.” En sy het gesê. . . Sy het nie geweet wat sou gebeur binne ’n paar ure van toe af nie. En ek het haar dierbare hande vasgehou terwyl die Engele van God haar daar weggedra het.

²³⁷ Ek het huis toe gegaan. Ek het nie geweet wat om te doen nie. Ek het in die nag daar gelê en ek het gehoor. . . Ek dink dit was ’n klein muisie, wat in die ou vuurherd was waar ons ’n paar papiere daarin gehad het. En ek het die deur toegemaak met my voet, en daar het haar kimono aan die agterkant gehang, (en daaronder in daardie lykshuis gelê). En net binne ’n kort tydjie het iemand my geroep, gesê: “Billy!” En dit was Broer Frank Broy. Hy het gesê: “Jou baba is op sterwe.”

Ek het gesê: “My baba?”

²³⁸ Gesê: “Ja, Sharon Rose.” Gesê: “Dok is nou daarbo, en gesê: ‘Sy het tuberkulêre meningitis, sy het dit deur die melk van haar moeder gekry.’” En gesê: “Sy’s op sterwe.”

²³⁹ Ek het in die kar geklim, soontoe gegaan. En daar was sy, die liewe ou dingetjie. En hulle het haar na die hospitaal toe gemaak.

²⁴⁰ Ek het uitgegaan om hom te sien. Sam het gekom en gesê: “Billy, jy moenie in daardie kamer ingaan nie, jy moet aan Billy Paul dink.” Gesê: “Sy’s op sterwe.”

Ek het gesê: “Dok, ek—ek moet my baba sien.”

²⁴¹ Hy het gesê: “Nee, jy kan nie ingaan nie.” Gesê: “Sy het meningitis, Billy, en jy gaan dit oordra na Billy Paul.”

²⁴² En ek het gewag tot hy uitgekom het. Ek kon dit nie verduur om haar te sien sterf nie, en haar moeder wat daaronder in die ondernemer se gebou lê. Ek sê vir julle, die weg van ’n oortreder is moeilik. En ek—ek het gegaan, by die deur ingeglip, en toe Sam uitgegaan het en die verpleegster uitgegaan het, het ek afgegaan in die kelder. Dis ’n baie klein hospitaaltjie. Sy was in ’n geïsoleerde plek, en die vlieë was in haar ogies. En hulle het ’n klein. . . wat ons ’n “muskietbalk” noem, of klein netjie oor haar oë gehad. En sy sou. . . met klein spasma, het haar klein vet beentjie op-en-af beweeg soos daardie, en haar klein handjies, met daardie spasma. En ek het na haar gekyk, en sy was net groot genoeg om oulik te wees, omtrent agt maande oud.

²⁴³ En haar moeder het haar altyd daarbuite neergesit met haar klein drie-hoekie aan, julle weet, in die erf, wanneer ek aangekom het. En ek sou die toeter blaas, en sy sou gaan: “goo-goo, goo-goo,” en uitreik na my, julle weet.

²⁴⁴ En daar het my liefing op sterwe gelê. Ek het afgekyk na haar, en ek het gesê: “Sharry, ken jy vir Pappa? Ken jy vir Pappa, Sharry?” En toe sy gekyk het. . . Sy het so erg gely dat een van daardie mooi blou ogies skeel getrek het. Dit het amper my hart uit my uitgeskeur.

²⁴⁵ Ek het neergekniel, ek het gesê: “Here, wat het ek gedoen? Het ek nie die Evangelie op die straathoeke gepreek nie? Ek het alles gedoen wat ek weet om te doen. Moet dit nie teen my hou nie. Ek het nooit daardie mense ‘gemors’ genoem nie. Dit was sy wat daardie mense ‘gemors’ genoem het.” Ek het gesê: “Ek’s jammer dit het alles gebeur. Vergewe my. Moenie—moenie my baba vat nie.” En terwyl ek gebid het, gelyk of ’n swart. . . soos ’n laken of doek wat afgekom het. Ek het geweet Hy het my geweier.

²⁴⁶ Nou, daar was die moeilikste en gevaarlikste tyd van my lewe. Toe ek opgestaan en na haar gekyk het, en ek het gedink. . . Satan het in my gedagte gesit: “Wel, jy bedoel so hard as wat jy gepreek het, en die manier waarop jy gelewe het, en nou wanneer dit by jou eie baba kom, sal Hy jou weier?”

²⁴⁷ En ek het gesê: “Dis reg. As Hy nie my babatjie kan red nie, dan kan ek nie. . .” Ek het gestop. Ek—ek het net nie geweet wat om te doen nie. En toe het ek hierdie gesê, ek het gesê: “Here, U het haar vir my gegee en U het haar van my weggeneem, geseënd sy die Naam van die Here! As U selfs vir my geneem het, sal ek U steeds liefhê.”

²⁴⁸ En ek het my hand oorkant op haar gesit, ek het gesê: “Seën jou, skat. Pappa wou jou grootmaak, met my hele hart wou ek jou grootmaak, en jou grootmaak om die Here lief te hê. Maar die Engele kom vir jou, skat. Pappa sal jou liggaampie ondertoe neem en dit in Mamma se arms lê. Ek sal jou saam met haar begrawe. Eendag sal Pappa jou ontmoet, wag jy net daarbo saam met Mamma.”

²⁴⁹ Toe haar moeder sterwend was, het sy gesê, laaste woorde wat sy gesê het, het sy gesê: “Bill, bly op die veld.”

²⁵⁰ Ek het gesê: “Ek sal. . .” Sy het gesê. . . Ek het gesê: “As ek op die veld is wanneer Hy kom, sal ek die kinders kry en ontmoet. As ek nie is nie, sal ek langs jou begrawe word. As jy daar oorkant na die regterkant van die groot poort toe gaan, en wanneer jy hulle almal sien inkom, staan daar en begin skree: ‘Bill! Bill! Bill!’ net so hard as wat jy kan. Ek sal jou daar ontmoet.” Ek het haar totsiens gesoen. Ek is vandag op die slagveld. Dis al amper twintig jaar gelede. Ek het my afspraak met my vrou, ek gaan haar ontmoet.

²⁵¹ En ek het die babatjie gevat, toe dit gesterf het, en dit op die arms van die moeder gesit, en ons het dit uitgeneem na die begraafplaas. En ek het daar gestaan om na Broer Smith te luister, die Metodiste prediker wat die begrafnis gepreek het: “As tot as, en stof tot stof.” (En ek het gedink: “Hart tot hart.”) Daar het sy gegaan.

²⁵² Nie lank daarna nie, het ek vir Billy een oggend soontoe gevat. Hy was net ’n klein kindjie. Hy was. . .

253 Dis hoekom hy by my bly en ek by hom bly, ek moes beide Pappa en Mamma (beide) vir hom wees. Ek sou sy botteltjie neem. Ons kon nie bekostig om 'n vuur aan die gang te hou in die nag om sy melk warm te hou nie, en ek sou dit so onder my rug laat lê en dit warmhou met die hitte van my liggaam.

254 Ons het bymekaar gebly soos maats, en een van hierdie dae wanneer ek van die veld afgaan, wil ek vir hom die Woord aangee, en sê: "Gaan aan, Billy. Bly jy Daarby." Party mense wonder hoekom ek hom die heeltyd by my het. Ek kan hom nie opgee nie. Hy's selfs al getroud, maar ek onthou nogsteeds sy het vir my gesê: "Bly by hom." En ons het bymekaar gebly soos maats.

255 Ek onthou hoe ek in die dorp rondgeloop het, die bottel onder my arm, hy sou begin huil. Een aand was hy . . . ons het uitgeloop in die agterplaas waar net . . . (Toe sy gereed gemaak het om hom te kry, het sy versmoor, en ek . . . net 'n meisie, julle weet.) En ek het heen-en-weer geloop van die ou akkerboom af in die agterkant van die erf. En hy het geroep na sy Mamma, en ek het nie enige Mamma gehad om hom na toe te neem nie. En ek het hom gedra, ek sou sê: "O, skat." Ek het gesê . . .

256 Hy het gesê: "Pappa, waar's my mamma? Het jy haar in daardie grond ingesit?"

Ek het gesê: "Nee, skat. Dit gaan goed met haar, sy's bo in die Hemel."

257 En hy het iets daar gesê, wat my amper doodgemaak het, een middag. Hy het gehuil, was al laat in die aand, en ek het hom so op my rug gedra, hom op my skouer gedra en hom so op sy rug geklop. En hy het gesê: "Pappa, gaan haal asseblief vir Mamma en bring haar hiernatoe."

En ek het gesê: "Skat, ek kan nie vir Mamma kry nie. Jesus. . ."

Gesê: "Wel, sê vir Jesus om vir my my mamma te stuur. Ek wil haar hê."

258 En ek het gesê: "Wel, skat, ek . . . ek en jy gaan haar een of ander tyd sien."

En hy het gestop, gesê: "Pappa!"

En ek het gesê: "Ja?"

Gesê: "Ek het vir Mamma daarbo op daardie wolk gesien."

259 Goeiste, het my amper doodgemaak! Ek het gedink: "Goeiste! 'Ek het vir Mamma daarbo op daardie wolk gesien.'" Ek het net amper flou geword. Ek het die outjie so teen my bors vasgedruk, en net my kop laat sak, en ingegaan.

260 Dae het verbygegaan. Ek kon dit nie vergeet nie. Ek het probeer werk. Kon nie teruggaan huis toe nie, dit was nie meer 'n huis nie. En ek wou bly. Ons het niks gehad behalwe net daardie

ou stukkende meubels nie, maar dit was iets wat ek en sy saam geniet het. Dit was 'n tuiste.

²⁶¹ En ek onthou eendag het ek probeer werk in die openbare dienste. Ek het opgegaan om 'n ou sekondêr reg te maak, wat afgehang het, dit was baie vroeg in die oggend. En ek het by hierdie kruis opgeklim. (En ek kon nie daardie baba opgee nie. Ek kon my vrou sien gaan, maar daardie baba wat gegaan het, net 'n ou klein dingetjie.) En ek was daarbo, en ek het gesing: "Op die heuwel daar ver, staan 'n ou ruwe Kruis." En die primêre het afgeloop na die transformator en uitgegaan in die (julle weet) sekondêre. En ek het daarbo daaraan gehang. En ek het net gekyk, en die son het agter my opgekom. En daar, my hande uitgestrek en die teken van daardie Kruis op die—op die heuwel. Ek het gedink: "Ja, dit was my sonde wat Hom daar gesit het."

²⁶² Ek het gesê: "Sharon, skat, Pappa wil jou so graag sien, skat. Hoe graag sou ek jou weer in my arms wou hou, jou dierbare ou dingetjie." Ek het buite myself geraak. Dit was weke. Ek het my rubberhandskoen uitgetrek. Daar's drie-en-twintighonderd volt wat regs langs my loop. Ek het my rubberhandskoen uitgetrek. Ek het gesê: "God, ek haat om dit te doen. Ek's 'n lafaard." "Maar, Sharry, Pappa gaan vir jou en Mammie binne 'n paar minute sien." My handskoen begin uittrek, om my hand op daardie drie-en-twintighonderd te sit. Dit sou breek. . . Wel, jy sou nie eers enige bloed in jou oorhê nie. En so het ek—ek—ek daardie handskoen begin uittrek, en iets het gebeur. Toe ek bygekom het, het ek op die grond gesit met my hande bo soos *hierdie*, teen my gesig, aan die huil. Dit was God se genade, of ek sou nie 'n genesingsdiens hier gehou het nie, ek's seker daarvan. Dit was Hy wat Sy gawe beskerm het, nie ek nie.

²⁶³ Ek het begin huis toe gaan. Ek het bedank, my gereedskap weggepak. En ek het teruggegaan, ek het gesê: "Ek gaan huis toe."

²⁶⁴ Ek het om die huis begin gaan, en ek het die pos opgetel in die huis, soort van koud, en ek het ingegaan. Ons het een kamertjie gehad, ek het op 'n bedjie daar geslaap, en die ryp wat opgekom het, en daardie ou stoof. Ek het die pos gevat en ek het in die pos gekyk, en die eerste ding daarop was haar klein Kersfees-spaargeldjies, tagtig sent, "Mejufrou Sharon Rose Branham." Daar was dit, weer van vooraf.

²⁶⁵ Ek was 'n veldwagter. Ek het my hand daar ingestee en my geweer gekry, pistool, uit die holster gehaal. Ek het gesê: "Here, ek—ek kan nie meer so aangaan nie, ek—ek sterf. Ek's—ek's so ontsteld." Ek het die hamer teruggetrek op die pistool, dit teen my kop gesit, daar gekniel op daardie bed in daardie donker kamer. Ek het gesê: "Onse Vader Wat in die Hemel is, laat U Naam geheilig word. Laat U Koninkryk kom, U wil geskied," en terwyl ek probeer het, en ek het daardie sneller getrek so hard

as wat ek kon, ek het gesê: “soos in die Hemel, net so ook op die aarde. Gee ons vandag ons daaglikse brood.” En dit wou nie afgaan nie!

²⁶⁶ En ek het gedink: “O, God, breek U my net stukkend? Wat het ek gedoen? U wil my nie eers laat doodgaan nie.” En ek het die pistool neergegooi, en dit het afgegaan en deur die kamer geskiet. Ek het gesê: “God, waarom kan ek nie sterf en daaruit uitkom nie? Ek kan net nie verder aangaan nie. U moet iets vir my doen.” En ek het omgeval en begin huil op my ou klein, vuil bedjie daar.

²⁶⁷ En ek moes aan die slaap geraak het. Ek weet nie of ek aan die slaap was of wat gebeur het nie.

²⁶⁸ Ek wou altyd buite in die Weste wees. Ek wou altyd een van daardie hoede gehad het. My pa het perde ingebreek in sy jong dae, en ek wou altyd een van daardie hoede gehad het. En Broer Demos Shakarian het gister vir my een gekoop, eerste een soos daardie, wat ek gehad het (ooit gehad het), een van daardie westerse soort hoede.

²⁶⁹ En ek het gedink ek gaan af deur die grasvlakte, terwyl ek daardie lied sing: “Daar’s ’n wiel van die wa gebreek, bord op die plaas: ‘Te Koop.’” En soos ek aangegaan het, het ek ’n ou kapwa gesien, soos ’n ou prêiewa, en die wiel was gebreek. Natuurlik, het dit my gebroke familie voorgestel. En soos ek naby gekom het, het ek gekyk, en daar het ’n—’n baie mooi, jong meisie gestaan, omtrent twintig jaar oud, wit vloeiende hare en blou oë, aangetrek in wit. Ek het oorkant toe gekyk na haar, ek het gesê: “Aangename kennis?” Aangegaan.

Sy het gesê: “Hallo, Pa.”

²⁷⁰ En ek het omgedraai, ek het gesê: “Pa?” “Wel,” ek het gesê: “hoe, Juffrou, kan jy . . . kan ek jou pappa wees wanneer jy so oud soos ek is?”

²⁷¹ Sy het gesê: “Pappa, jy weet net nie waar jy is nie.”

En ek het gesê: “Wat bedoel jy?”

²⁷² Sy het gesê: “Hierdie is die Hemel.” Gesê: “Op aarde was ek jou klein Sharon.”

“Wel,” ek het gesê: “skat, jy was net ’n klein babatjie.”

²⁷³ Gesê: “Pappa, klein babatjies is nie klein babatjies hier nie, hulle is onsterflik. Hulle word nooit oud of groei nooit.”

²⁷⁴ En ek het gesê: “Wel, Sharon, skat, jy—jy’s ’n mooi, jong vrou.”

Sy het gesê: “Mamma wag vir jou.”

En ek het gesê: “Waar?”

Sy het gesê: “Bo by julle nuwe huis.”

275 En ek het gesê: “Nuwe huis?” Branhams is swerwers, hulle het nie huise nie, hulle het . . . En ek het gesê: “Wel, ek het nooit ’n huis gehad nie, skat.”

276 Sy het gesê: “Maar jy het een hierbo, Pappa.” Ek wil nie ’n babatjie wees nie, maar dis net so werklik vir my. [Broer Branham huil—Red.] Soos ek daaraan begin dink, kom dit weer alles terug na my. Gesê: “Jy het een hier, Pappa.” Ek weet ek het een daar oorkant, eendag sal ek soontoe gaan. Sy het gesê: “Waar’s Billy Paul, my broer?”

277 En ek het gesê: “Wel, ek het hom by Mev. Broy gelos, net ’n paar minute gelede.”

Gesê: “Moeder wil jou sien.”

278 En ek het omgedraai en gekyk, en daar was yslike groot paleise, en die Glorie van God wat opgekom het rondom hulle. En ek het ’n Engelekoor gehoor sing: “My Tuiste, soete Tuiste.” Ek het teen ’n lang trap begin opgaan, gehardloop net so vinnig as wat ek kon. En toe ek by die deur gekom het, daar het sy gestaan, ’n wit kleed aan, daardie swart hare, lank, wat teen haar rug ahang. Sy het haar arms uitgesteek, soos wat sy altyd gedoen het wanneer ek moeg van die werk af by die huis aangekom het of iets. Ek het haar aan die hande gevang, en ek het gesê: “Skat, ek het vir Sharon gesien daaronder.” Ek het gesê: “Sy het ’n pragtige meisie geword, het sy nie?”

279 Sy het gesê: “Ja, Bill.” Sy het gesê: “Bill.” Haar arms om my gesit, (en sy het gesê) net om my skouers, sy het my begin streel, sy het gesê: “Hou op om jou oor my en Sharon te bekommer.”

Ek het gesê: “Skat, ek kan dit nie help nie.”

280 Sy het gesê: “Nou dit gaan beter met my en Sharon as met jou.” En gesê: “Moenie meer oor ons bekommerd wees nie. Sal jy my belowe?”

281 En ek het gesê: “Hope,” ek het gesê: “Ek het so verlang na jou en na Sharon, en Billy huil die heelyd oor jou.” Ek het gesê: “Ek weet nie wat om met hom te maak nie.”

282 En sy het gesê: “Dit sal alles reg wees, Bill.” Sy het gesê: “Belowe my net jy sal jou nie meer bekommer nie.” En sy het gesê: “Wil jy nie bietjie sit nie?” En ek het rondgekyk en daar was ’n baie groot stoel.

283 En ek onthou ek het probeer om ’n stoel te koop. Nou, ter afsluiting. Ek het eenkeer ’n stoel probeer koop. Ons het net daardie ou—ou gewone houtsitplek stoele gehad vir daardie ontbytstel. Ons moes hulle gebruik, die enigste stoele wat ons gehad het. En ons kon een van hierdie stoele koop wat jy laat sak aan die agterkant, soos ’n . . . Ek vergeet watter soort gemakstoel. En dit het sewentien dollar gekos, en jy kon drie dollar deposito betaal en ’n dollar per week. En ons het een gekry. En, o, wanneer

ek ingekom het . . . Ek sou heeldag werk, en preek tot middernag in die strate en waar ek ook al kon preek.

²⁸⁴ En—en ek het eendag het ek agtergeraak met my paaïement. Ons kon dit nie maak nie, en dit het dag na dag geword, en uiteindelik het hulle eendag gekom en my stoel kom haal en dit weggeneem. Daardie aand, sal ek nooit vergeet nie, het sy vir my 'n kersiepastei gebak. Arme ou dingetjie, sy—sy—sy het geweet ek sou teleurgesteld wees. En na aandete het ek gesê: “Waarom is jy so goed vanaand, skat?”

²⁸⁵ En sy het gesê: “Sê, ek het die seuns in die buurt rond gekry om vir jou 'n paar visvangwurms uit te grawe. Dink jy nie ons moet afgaan rivier toe en vir 'n rukkie visvang nie?”

En ek het gesê: “Ja, maar . . .”

²⁸⁶ En sy het begin huil. Ek het geweet daar was iets verkeerd. Ek het 'n idee gehad, want hulle het alreeds vir my 'n kennisgewing gestuur dat hulle dit sou kom haal. En ons kon nie daardie dollar betaling per week maak nie. Ons kon nie, het nie. . . kon dit nie bekostig nie. Sy het haar arms om my gesit, en ek het na die deur toe gegaan en my stoel was weg.

Sy het vir my Daarbo gesê, sy het gesê: “Onthou jy daardie stoel, Bill?”

En ek het gesê: “Ja, skat, ek onthou.”

Gesê: “Dis waaraan jy gedink het, was dit nie?”

“Ja.”

²⁸⁷ Gesê: “Wel, hulle sal nie hierdie een vat nie, hierdie een is betaal.” Sy het gesê: “Sit net vir 'n oomblik, ek wil met jou praat.”

En ek het gesê: “Skat, ek verstaan nie hierdie nie.”

²⁸⁸ En sy het gesê: “Belowe my, Billy, belowe my dat jy jou nie meer sal bekommer nie. Jy gaan nou terug.” En gesê: “Belowe my jy sal jou nie bekommer nie.”

En ek het gesê: “Ek kan dit nie doen nie, Hope.”

²⁸⁹ En net toe het ek bygekom, dit was donker in die kamer. Ek het rondgekyk, en ek het haar arm om my gevoel. Ek het gesê: “Hope, is jy hier in die kamer?”

²⁹⁰ Sy het my begin streel. Sy het gesê: “Gaan jy vir my daardie belofte maak, Bill? Belowe my jy sal nie trou . . . jou meer bekommer nie.”

Ek het gesê: “Ek belowe jou.”

²⁹¹ En toe het sy my twee of drie keer gestreel, en sy was weg. Ek het opgespring en die lig aangeskakel, oral rondgekyk, sy was weg. Maar sy het net uit die kamer uitgegaan. Sy is nie weg nie, sy lewe nog. Sy was 'n Christen.

292 Ek en Billy het na die graf toe gegaan hier 'n tyd gelede, met 'n blommetjie vir sy ma en suster; net op 'n Paasoggend, en ons het gestop. Die kêreltjie het begin huil, hy het gesê: "Pappa, my mamma is daaronder."

293 Ek het gesê: "Nee, skat. Nee, sy is nie daaronder nie. Suster is nie daaronder nie. Ons het 'n toegevoede graf hier, maar ver oor die see is daar 'n oop graf waar Jesus opgestaan het. En eendag sal Hy kom, Hy sal vir Suster en Mamma saam met Hom bring."

294 Ek's op die slagveld vandag, vriende. Ek—ek kan net nie meer vertel nie. Ek . . . [Broer Branham huil—Red.] God seën julle. Kom ons buig ons hoofde vir 'n oomblik.

295 O Here! Baiekeer, Here, is ek seker mense verstaan nie, wanneer hulle dink hierdie dinge kom maklik. Maar daar kom 'n groot dag wanneer Jesus sal kom en al hierdie hartseer weggee sal word. Ek bid, Hemelse Vader, dat U ons sal help om voorbereid te wees.

296 En daardie laaste belofte, toe ek haar op die wang gesoen het daardie môre, dat ek haar daar sou ontmoet op daardie dag. Ek glo sy sal op daardie pos staan, my naam uitskree. Ek het van toe af getrou gelewe aan daardie belofte, Here, om die wêreld, in allerhande plekke, om die Evangelie te probeer bring. Word nou oud, en moeg, ek's gedaan. Een van hierdie dae gaan ek hierdie Bybel toemaak vir die laaste keer. En, God, hou my getrou aan die belofte. Hou U genade om my, Here. Laat ek nie kyk na die dinge van hierdie lewe nie, maar lewe vir die dinge wat aan die anderkant is. Help my om eerlik te wees. Ek vra nie vir 'n blombesaaide bed van gemak nie, nee, Here, wanneer my Christus daar gesterf het van lyding. En al die res van hulle het so gesterf. Ek vra nie vir enige maklike ding nie. Laat my net eerlik wees, Here, opreg. Laat mense my liefhê sodat ek hulle na U toe kan lei. En eendag wanneer dit alles verby is en ons vergader onder die immergroen bome, wil ek haar aan die hand neem en saam met haar stap, om vir die mense van Angelus Tempel en al die ander te wys. Dit sal 'n groot tyd wees dan.

297 Ek bid dat U genade op elkeen van ons hier rus. En hulle wat hier is, Here, wat U miskien nie eers ken nie. En miskien het hulle een of ander geliefdetjie oor die see daar oorkant. As hulle nog nooit hulle belofte vervul het nie, mag hulle dit nou doen, Here.

298 Terwyl ons ons hoofde gebuig het, wonder ek in hierdie yslike groot auditorium vanmiddag, hoeveel van julle sê: "Broer Branham, ek wil ook my geliefdes ontmoet. Ek—ek—ek het 'n paar geliefdes net oor die rivier daar oorkant"? Miskien het jy 'n belofte gemaak dat jy hulle sal ontmoet, miskien toe jy "totsiens" gesê het vir Moeder daarbo by die graf daardie dag, miskien toe jy vir Sustertjie "totsiens" gesê het, of vir Pa, of sommige van hulle by die graf, belowe het jy sal hulle ontmoet, en jy—jy het

nog nooit daardie voorbereiding getref nie. Dink jy nie dis nou 'n goeie tyd om dit te doen nie?

²⁹⁹ Verskoon my dat ek so huil. Maar, o, goeiste, jy besef nie, vriend. Jy weet nie watter—watter opoffering nie! Dis skaars 'n gedeeltetjie, van die lewensverhaal.

³⁰⁰ Hoeveel van julle wil nou opstaan en hier opstap vir gebed, sê: “Ek wil my geliefdes ontmoet”? Staan op uit die gehoor en kom hiernatoe. Sal julle dit doen? As iemand nog nooit daardie voorbereiding getref het nie. God seën jou, meneer. Ek sien 'n bejaarde gekleurde man uitkom, ander wat kom. Beweeg jouself, julle in die balkonne daarbo, beweeg net reguit uit in die paadjie. Of staan op, julle wat nou onthou wil word in 'n woord van gebed. Dis reg. Staan net reg op julle voete. Dis goed. Staan op, oral, julle wat wil sê: “Ek het 'n vader daar oorkant, ek het 'n moeder of 'n geliefde daar oorkant. Ek wil hulle gaan sien. Ek wil hulle in vrede ontmoet.” Sal julle opstaan, net op julle voete staan, enige plek in die gehoor. Staan op julle voete, sê: “Ek wil aanvaar.”

³⁰¹ God seën jou, dame. God seën jou daaragter. En seën jou daarbo. Here seën jou hier, meneer. Dis reg. Bo in die balkon, die Here seën jou. Oral, rondom, staan nou op julle voete vir 'n woord van gebed, terwyl die Heilige Gees hier is en beweeg op ons harte, om—om—om gebreek te word.

³⁰² Julle weet, wat die kerk vandag nodig het, is om gebreek te word. Ons het nodig om af te gaan na die Pottebakker se Huis. Ons stywe tuisgemaakte teologie werk partykeer nie so goed nie. Wat ons nodig het, is 'n outydse gebrokenheid, bekering in ons harte, sag te word teenoor God. Is dit nou almal wat gereed is om te staan?

Kom ons buig dan ons hoofde vir gebed.

³⁰³ O Here, Wat vir Jesus weer gebring het uit die . . . uit die dood, om ons almal te regverdig deur geloof, om te glo. Ek bid, Here, dat hulle wat nou op hulle voete staan om U te aanvaar, ek bid dat hulle vergifnis sal ontvang. En, O Here, ek bid dat hulle U sal aanvaar as hulle Verlosser en Koning en Minnaar, en miskien het hulle 'n mamma of 'n pappa of iemand net oor die see. Daar's een ding wat seker is, hulle het 'n Verlosser. Mag hulle vergewe word van hulle sonde, en al hulle ongeregtheid uitgevee word, dat hulle siele gewas kan word in die Bloed van die Lam, en hulle in vrede sal lewe van hier af.

³⁰⁴ En een glorieryke dag wanneer dit alles verby is, mag ons by U Huis vergader, en daar as ongebroke families wees, om ons geliefdes te ontmoet wat aan die ander kant wag. Hierdie, ons vertrou hulle toe aan U, dat “U hom in volkome vrede sal hou wie se hart gevestig is op Hom.” Skenk dit, Here, soos ons hulle toevertrou aan U. In die Naam van U Seun, die Here Jesus. Amen.

³⁰⁵ God seën julle. Ek's seker die werkers sien waar julle staan, en hulle binne net 'n paar minute by julle sal wees.

³⁰⁶ En nou aan hulle wat gebedskaartjies gaan ontvang. Billy waar is Gene en Leo, hulle aan die agterkant? Hulle is hier om die gebedskaartjies uit te gee binne 'n paar minute. Broer sal die gehoor verdaag in gebed, en die gebedskaartjies sal uitgegee word. Ons sal hier terug wees binne net 'n kort rukkie, om vir die siekes te bid. Goed, broer.

MY LEWENSVERHAAL AFR59-0419A
(My Life Story)

Hierdie Boodskap deur Broer William Marrion Branham, oorspronklik gelewer in Engels op Sondagmiddag, 19 April 1959, by die Angelus Temple in Los Angeles, Kalifornië, V.S.A., is geneem vanaf 'n magnetiese bandopname en onverkort gedruk in Engels. Hierdie Afrikaanse vertaling is gedruk en versprei deur Voice Of God Recordings.

AFRIKAANS

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, SOUTH AFRICA OFFICE
58 DISA ROAD, ADMIRAL'S PARK, GORDON'S BAY 7140 WESTERN CAPE
REPUBLIC OF SOUTH AFRICA

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Kopiereg kennisgewing

Alle regte voorbehou. Hierdie boek mag gedruk word op 'n tuisrekenaar vir persoonlike gebruik of om uitgegee te word, gratis, as 'n middle om die Evangelie van Jesus Christus te versprei. Hierdie boek kan nie verkoop word, op groot skaal gereproduseer word, op 'n webtuiste geplaas word, in 'n opsoekstelsel geberg word, vertaal word in ander tale, of gebruik word om fondse in te samel, sonder die uitdruklike geskrewe toestemming van Voice Of God Recordings®, nie.

Vir meer inligting of vir ander beskikbare material, kontak asseblief:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org